بسم الله الرحمن الرحيم

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: فیسبوک

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

aj_mumtaz@yahoo.com

aj.mumtaz32@gmail.com

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

ډیزاین چارې: اېملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹٤ – ۲۰۱۵م

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

پته

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلارې.

اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی

پکتیکا: علمي کتابپلورنځی

کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی

خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحیمي کتابپلورنځی، ملر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی

هلمند: سیدجماالدین کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی

پکتیا: علمي کتابپلورنځی

غزني: قیومي کتابپلورنځی

ډالۍ

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مینه لري!

دریمه ورځ مې په کراره پرې نښوده، په انګلیسي تورو مې ورته ولیکل:

- salam.

تر ډېره مې په لیکخونه کې سترګې پاتې وې، خو لکه پخوا، هیڅ ځواب یې رانکړ، ژبه مې واړوله، ومې لیکل:

- ولې ځواب نه راکوې؟ دومره غرور!

خو چاته وایې! په تشه توره لیکخونه (چټ روم) کې ځانته لګیا وم، پیغامونه مې بیخي ډېر ورکړل. نور له ځانه وشرمېدم، له فېسبوک نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بیا سر ورښکاره کړ، کتل مې چې ځواب یې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب ورکوم.

لږ مې تمه پیدا شوه، ورته ومې لیکل:

- بیا نو فېسبوک ته مه راځه!

ځواب یې رانکړ، ور زیاته مې کړه:

- همدومره وه؟

پیغام یې راغی:

- څه؟

- هیڅ، ما ویل نه غواړې راسره چټ وکړې؟

- چټ مې نه خوښېږي، هسې سرخوږی دی.

پوه شوم چې د چټ کولو لېواله ده، ورته ومې لیکل:

- زما هم نه خوښېږي، خو کله یو- یو دوست ښه وي.

ځواب يې رانغی، ورزياته مې کړه:

- بيا هم ستا خوښه.

راته ويې ليکل:

- تاسو د کوم ځای ياست، چېرته اوسيږئ؟
- د کوم ځای بايد اوسم؟
- ودې ليدل، هېڅ، وبخښئ، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان يم.

ښايسته ځنډ ووت، پيغام يې رانکړ، ما ګوتې ور ورانډې کړې:

- ډېره مغروره يې؟

د ليکلو نخښه يې راښکاره شوه، ګوتې مې د ليکدړې پر سر چت کړې، وروسته يې پيغام راورسېد:

- مغروره نه يم، ومې ويل د چټ حوصله نلرم، زياتره بدې خبرې کوي، چې زما دا کار نه خوښيږي، همغه پر عمومي پاڼه ملګرتيا بس ده.
- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ويل، ما هم بل پيغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فېسبوک عمومي پاڼې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پاڼه مې تازه جوړه کړې وه، د ګوتو په شمېر څو ملګري راسره ول، يوازې يو څو تکراري ليکنې او عکسونه مې ليدل.

بيا د هغې پاڼې ته ورغلم، انځور يې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ويل چې ورته کتلی مې بس. په فوټوشاپ نه و جوړ شوی، بيخي په عادي حالت کې و. تور لنډ ټيکري کې يې د سپين مخ کاسه بده نه ښکارېده، ويښتان يې ټول شاته ټومبلي ول، ښه سنګينه راته ښکاره شوه.

وروسته مې فېسبوک بند کړ، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راوویست، کارونه راډېر شول، ان تر مازیګره پورې ایله په هغو پسې ورسېدم.
د قبلې خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لورې ته پر دېوال ځوړند و، شل کم څلور بجې وې، مامورین کرار- کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستې پلمه نه وه پاتې، پاڅېدم روان شوم.

*****

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نښانه یې د نوم په څنګ کې ښکارېدله. لیکخونې ته لاړم، پام مې نه و، پر لیکدړه باندې مې ګوتې خښې کړلې.
وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای ګډوډ انګلیسي توري (sghl) راښکاره شول.
ژر مې ژبه واړوله، بیا مې ورته ولیکل:

- سلام

لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، سهار پخیر.

زړه مې ولګېد، په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- سهار پخیر، څنګه یې؟
- ښه یمه، مننه، رښتیا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟
- څنګه عصباني؟
- امنیتي تړون نه لاسلیکوي کنه؟
- څه ووایم نو.

بې ځنډه یې ویوښتل:

- ولې، ته سیاسي نه يې لکه چې؟
- سیاست مې نه خوښیږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، ګنې سیاسي نه راته ښکارېږې.
- عجیبه ده، زه سیاسي یم!
- سیاست خو انساني اړیکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بیخي ډېر.

ویې لیکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بیا خو بده ده، آخر یو محصل یې.
- منم یې، خو لمړی باید انسانان یو بل درک کړي! وروسته بیا نورې مسألې.
- څه ووایم نو، هر څه اوس په درک کې دي.

خندا راغله، پوه شوم، چې دلیل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.

ورته ومې لیکل:

- ما ویل، که سیاست ته لاړ شو، بیا خو زه او ته دوستان نشو کیدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بیا دې پیل وکړ.

د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک یې ونه لګېد، پر لیکدړه مې ګوتې کېښودې:

- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ یې یوازې انسانیت مهم دی.

د لیکلو نښانه یې را ښکاره شوه، پیغام یې راورسېد:

- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم یې وطن، دواړه باید سرلوړي وي، پوهیږې موږ ایراني ډېره سختې ګالو، خو د وطن له

سیاست او جغرافیې نه لاس ناخلو، افغانستان هم یو مظلوم هېواد دی، خلک یې باید د تبعیض پر وړاندې ډېر ټینګ وي.

خبرې یې زما د زړه زنګ لېرې کړ، تر څو مې څه لیکل، چې بل پیغام یې راغی:

- ته هم ښه نظر لرې، زما همنظره یې، خوشحاله شوم.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- که یو څه درته ووایم، خفه کیږې نه؟
- نه، ولې خفه شم.
- وګوره، زموږ افغانستان تل د پردیو ښکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ او کله یې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ایران هم دی.
- نه، دا نه منم.

بیا یې ولیکل:

- هیڅکله یې نشم منلی.

په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښېمانه شوم. غوښتل مې په یو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بیا یې راته ولیکل:

- ایران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي، زموږ د هېواد په ګټه دی، د تاریخ په لړ کې ایران له چا سره بد نه دي کړي، ویې منه.

زه یې له خفه کېدو ووېرېدم، ما ویل چې رانه خفه نه شي، ګڼې ډېر څه مې ورته لرل.

د هغې نظر مې تأیید کړ، خو ورسره مې خپل فکري حیثیت هم ټیټ را نه ووست:

- سمه ده منم یې، خو کله کله یې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان غلی نه دی پرېښی.

- دا خو طبيعي ده، ستاسو دولت هم شايد همداسې وکړي.
- هو نو.
- بيا نو ولې ايران خپل دښمن ګڼۍ؟ دليل يې؟

غلی شوم، بل پيغام يې راغی:

- ولې، درويشه؟

مجبور يې کړم، ورته ومې ليکل:

- دا اوس خو يې منې، چې امريکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان نارامه کوي.
- دا په کوم دليل؟
- وګوره، پخوا د طالبانو سرسختی دښمن ايران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو بايد دا نه وای منلې چې ناټو افغانستان ته درشي، تر اوسه يې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني يې درڅخه يووړله.

په مغزو کې مې کړنګ شو، په چورت کې يې بوتلم، کاته مې چې بيا يې د پيغام زنګ وټنګېد:

- درويشه!

ژر مې پر ليکدړه ګوتې ورکېښودې:

- افغانانو هيڅ وخت ناټو يا نور نه دي راغوښتي، نه يې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فريب وربانديې تپل کيږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.

ځواب يې رانکړ، تم شوم ورته، خو بيا هم غلي پاتې وه، ورته ومې ليکل:

- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوړاوه!

دستي يې پيغام راغی:

- نه، هيله کوم.

زياته يې کړه:

- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وکړئ ان شأ الله.
- هو، ان شأ الله، خدای مهربان دی.

څنډ ووت، خو ډېر نه، وروسته يې د ليکلو نښانه را ښکاره شوه. پيغام يې راغی:

- يو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ايران خپل دښمن ګڼئ که دوست؟

ورته ومې خندل، سمدستي يې راته وليکل:

- ووايه نو!
- آيا ګاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لکه عرب چې ايران سره دي.

دا خبره يې لږ په لهجوي ډول ليکلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فکر ورباندې کاوه، بل پيغام يې راکړ:

- راته ودې نه ويل، هله ژر شه نو، څمه کار لرم.
- خو درته ومې ويل.
- نه، سم راته ووايه، دوست که دښمن؟

عجيب انسان سره ګير راغلم، ايران مې تر دا اوسه هم نه خوښيږي، خو هغې ته مې نشوی ويلی، شنګه مې کړي وای، له ناچارۍ مې ورته وليکل:

- د وروتو تر منځ خواږه او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ايران کې ميليونونه افغانان اوسيږي.

خو دغسې يې نه منله، دا ځل يې په جدي توګه پوښتنه وکړه:

- بلاخره افغانان ايران ته دوست وايي که دښمن؟

سترګې مې پټې کړې ورته ومې لیکل:

- دوست.
- مننه، پوهېدم چې دوست یې ګڼۍ.

زما د خولې خوند یې را بد کړ؛ ایرانۍ نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدله، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وویله، ګنې خدای که مې په عمر دغسې ویلې وای.

هغه په لیکلو بوخته وه، وروسته یې پیغام رابښکاره شو:

- هو، ایران او افغانستان وروڼه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسیږي او مالي وضعیت یې هم تر ایرانیانو ښه دی، خواریکښ خلک دي. خو ایرانیان تنبلان دي ډېر.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غیبت ورته پیل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به یې هېواد په دا حال نه و.

ویې لیکل:

- دغسې نه ده، پوهیږې! زه همدا اوس نشم کولی، یو کور څانته واخلم، خو یو افغانی یې په اسانه کولی شي، پیسې ډېرې لري او دا یې د زحمت پایله ده.

د ځان سره مې وویل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې لیکل:

- خو د وطن په هکله یې اراده کمزورې ده.
- فقط همدا یې بدي ده، پر خپل وطن باندې زړه نه سوځوي، فکر کوي چې یوازې د کار کولو او ګټلو لپاره پیدا دي بس.
- هو، فقط د خپلو ګټو لپاره.
- ودې لیدل، چې نظریات مو یو شان دي.

زياته يې کړه:

- ايرانيان وايي: لمړی هېواد بيا مورډ، خو افغانان بيا وايي: لمړی زما ښځه او بچيان، بيا هېواد.

ورته ومې خندل:

- هههههه، هو والله، رښتيا وايې.
- خوشحاله يم، چې نظريات مو سره يو دي.
- زه هم.

وخندېدله، خو ډېره نه، وروسته يې راته وليکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- سترې مې کړې، وبخښه!
- هيله کوم.
- پر څان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د ميز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لګېد، بېرته سيوري ته شوم، لږ شيبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښې خوا ته مې مخ واړاوه، شبير خپل هډور لاس راته نيولی و، لاس مې ور وړاندې کړ، ډېر سخت يې ټينګ کېکاږه، راته ويې خوړاوه، وروسته يې په خندا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غيرته مې نه ورته وويل، لاس يې راخوشې کړ، خندا يې لا نه وه تمامه، ويې ويل:

- یاره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناڅوانه یې.

ورته ومې ویل:

- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟

سترگې یې په گریوان کې ولوېدې، خو ژر یې بېرته راپورته کړې:

- ته اوس گیلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟

- هو، راځه همدا اوس یې درکړم.

خوله یې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې ټوکې یې کولې، خو ما وربانديې رښتیا کړه.

بیا مې غږ پرې وکړ:

- راځه کنه!

- همدا اوس؟

- هو نو، څه وخت؟

ویې خندل:

- دغه ته وایې د مجلې مدیر، درځه.

*****

اشپزه مو راضیه نومېده، خو موږ په خاله پېژندله، نن یې مکروني او لوبیا تیار کړې ول، چکه هم وربانديې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډېر خوښېږي، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تیرېږي.

دسترخوان ته کېښناستم، ورته ولگېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنگاوه، وروسته د لمانځه په نیت پاڅېدم، تر څو بېرته راتلم، یوې بجې نه څو دقیقې اوښتې وې.

کمپيوټر ته وروګرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شين څراغ يې ګول و، د موس(موږک) څرخکی مې ډېر ښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راووتم.

تر مازيګره مې درې ځله سر ورښکاره کړ، د هغې څراغ همغسې ګول و، رخصتي شوه، کور ته لاړم.

*****

اته بجې وې، د شعبې ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له يوې مخې مې يو يو غېږې ته راجوختاوه، کېناستلو، کيک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله ټولو ته د شنه چای ډکې پيالې کېښودې.

مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر يادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت يې تږی وم. نګين لا نه وه راغلې، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر ګڼ کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

نهه نيمې بجې شوې، بيا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه ښکارېدله، زړه مې ولګېد، لکه د سترې په شان مې غټه ساه واخيسته، پر ليکدړه (کيبورډ) مې ګوتې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخير.

لږ شېبه پس يې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلې.
- مننه.

ورزياته مې کړه:

- غيرحاضري مې اورېده نه وه؟

- يعني څه؟

حيران شوم، چې اوس څه ورته ووايم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووايم، خو پرې يې نښودم.

بيا يې پوښتنه وکړه:

- پوهه نشوم، څه دې ويل؟

هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې ليکل:

- د اختر ورځې وې، فېسبوک ته رانغلم.
- ښه، لوی اختر يادوې.
- هو.
- ښه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پاڼه کې مبارکي ويلې وه.
- مننه.

د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سيزده بدر([1]) څخه، ځکه مې ځان غلی نيولی و.

د هغې له خوا پيغام رانغی، ما ورته وليکل:

- تاسو هم په همدې نېټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هيله کوم.

د ځان سره مې له خجالته شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې ليکل:

- تا ته هم مبارکي وايم.
- مننه درويش جانه.

---

[1] سيزده بدر: د ايرانيانو اختر دی، چې د هر نوي کال ديارلس ورځې نمانځې او له کورنو بهر وځي ميلې کوي.

موضوع مې په بله واړوله:

- نګين! څو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وکړې، خو يو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنګه دې خوښه ده؟
- سمه ده، ولې نه.

زياته يې کړه:

- زه خو د کور ښځه يم.

ومې نه منله، ما ويل ټوکه کوي.

بيا يې وليکل:

- او يوه څلور کسيزه کورنۍ يوو. مېړه، زه، يو زوی او يوه لور مې.

ټوکه مې وګڼله، ما ويل تر اوسه کله کومې نجلۍ د ځان په اړه رښتيا ويلي، چې دا به يې ووايي، بابيزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته وليکل:

- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ژوندی اوسې.

بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:

- کله دې افغانستان ليدلی؟
- نه.
- غواړې چې ويې وينې؟
- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی ليدلی، بل خو پرېږده.

ومې خندل، بيا مې وپوښتل:

- د ايران د کوم ښار يې؟
- د تهران.
- ډېر ښه، زه يو وخت ايران ته درغلی وم، ان څو کاله ورانديې.

ونه څنډېده، ويې پوښتل:

- کوم ښار ته، هغه وخت ځو کلن وې؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ یا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډیرې پستې به دې خوړلې وې؟
- هو خامخا.
- افرین، ګټه به یې ښه وه که څنګه؟ ښار یې څنګه و؟

په صفتونو ورته سر شوم:

- ډېر ښایسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه یې سم نه پوهېدم.

ویې خندل:

- ههههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.

زه غلی شوم، ما ویل اوس باید ایراني پارسي هم زده کړم نو.

د هغې بل پیغام راغی:

- ښه نو له ایرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو یې بېخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ایران دې خوښ دی، زموږ خلک ډېر خواخوږي دي.

ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړه:

- درویش جانه، معلومیږي چې عاطفي انسان یې، خوشحاله یم.
- مننه، تاسو هم مهربانه یاست.
- درویشه! ته اوس څو کلن یې؟

د دروازې غږ سره مې له کمپیوټر نه سترګې پورته کړې، رییس شعبې ته راننوت:

- راځه چې ځو!

غوصه هم راغله، خو څه مې نشواى کولى.

هغې ته مې همدومره ولیکل:

- زه بېرته راځم.

رييس هم عجب سړى و، سړى يې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت يې همدغسې غړ کاوه .

ایله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، یو سیمینار و، د غرمې ډوډۍ يې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رييس ډېر راته وويل، خو ما سترګې بدې کړې، ترې راووتم.

*****

په پټه خوله شعبې ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وويل، ډېر وږى شوى وم، فېسبوک ته مې هم ډېره بيړه وه، لمړى مې فېسبوک خلاص کړ، زړه مې ډېر درېبډ، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د ليکخونې څراغ يې روښانه و.

ورته ومې ليکل:

- نګين، بخښنه غواړم، يو ضروري کار و.

شېبه وروسته يې ځواب راکړ:

- ډېر ناڅاپي لاړې، چې خيريت وي؟

- يو کار راته پيدا شو.

- ښه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عين حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، ښه اوس څه ورته وليکم؟ خو زيات يې چورت وهلو ته پرې نښودم، ويې پوښتل:

- درويشه، د عمر دې ونه ويل، څو کلن يې؟

- ۲۷

هغه وخندېده، زما فکر وتخنېد، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟
- څه دقيق نه و؟
- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.
- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.
- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خندا سره مې ورته وليکل:

- ههههه، ژر انديښمنه کيږې!
- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟
- نه.
- ښه نو ګوره، مخکې تا له مانه د عمر وپوښتل کنه؟
- هو.
- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.
- هو.
- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې ګواکې باور دې ونشو، نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنګه.

- اوه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شي د کمپیوټر له شا نه راته ووایي ۲۰ کلن، نو د چا یې څه، ډېری دروغ وایي، خو زه تل هڅه کوم رښتیا ووایم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وینم.
- نګین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه څنډیدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووایه، څو کلنه یې؟
- ۴۰

زړه مې کښېته وښوییډ، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس یې ورباندې دغه شاهدي نه ویله، له رنګه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وایي به، اوس لا وختي دی، ورو ورو به هر څه رښتیا ووایي.

بل پیغام یې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره یې پخپله راواخیسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هیڅ باک مې ورباندې رانه ووړ. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لګېدې.

هغې غږ راباندې وکړ:

- درویشه!

نور ونه څنډېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنګه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه یم.

- سم وواېه، اړیکه شکوې؟
- نه.
- ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
- فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ویلي.

ایله چې ویې خندل:

- هههههه، ښه دوست یې.

سمدستي یې بل پیغام راغی:

- ښه نو، درویشه! په ایراني هنرمندانو کې دې کوم یو خوښېږي؟

څه به مې ورته ویل؟ ما تر اوسه ایرانۍ سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم یوازې د راډیو له لارې. د ځینو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته ولیکل:

- گوگوش، منصور او یو بل هم دی، نوم یې اوس رانه هېر شو.
- په ایران کې دننه، سندرغاړې اورې؟

ونه پوهېدم، ورته ومې لیکل:

- یعني؟
- هغه چې په ایران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه امیري، رضا یزداني، یراحي او .....

ما هم همدغه یو نوم ورته یاداوه، خو مخکې مې له یاده وتلی و، ورته ومې لیکل:

- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM راډیو گانو کې ایرانۍ سندرې ډېرې خپرېږي.
- بیا نو د تهران راډیو غرمنۍ فرمایشي سندرې واوره، ښې سندرې دي.
- سمه ده.

ښایسته څنډ ووت، د لیکدرې تنې په کراره شوې، نه هغې څه لیکل او نه هم زما د فکر څولۍ کې څه رابرسېره کېدل.

خو څنډ ډیر اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په کور کې یې، که دنده لرې؟
- اوس په کور کې یم، د ملا عملیات مې کړی، دا ځلور میاشتې کیږي.
- اوه خدایه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعایت یې نه لرم، سبا ته غوارم د کوټو پردې ووینځم.
- نه نو، تاوان درته کوي.
- نو څه وکړم، همداسې خو یې نشم پرېښوولی.
- بیا هم لږ احتیاط ښه دی.
- سمه ده ګرانه، هڅه کوم، مننه.

*****

نن تر ټولو مخکې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نیمې شعبې ته لمر رالویدلی و، زما د مېز پر نیمایې برخه هم لمر پروت و، دوړې اوچته پرې ښکارېدلې، کړکۍ ته مې پام شو، بېګا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، کمپیوټر مې چالان کړ، ما اوس له فېسبوک پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوک خلاص کړ.

لمرۍ مې د نګین لنډه لیکنه سترګو ته شوه، له نیتې یې برېښېده چې د شپې یې خپره کړې وه، لیکلي یې ول: (چانس فقط یو ځل د چا وره ته راځي، تکوي یې. خو بدچانسي، هم پر زنګ باندې ګوته ټینګوي او هم د وره کیلي ورسره وي).

لیکنې یې خوند راکړ، خوښه مې کړه، لاندې مې ورته ولیکل: (چانس باید وپالو، چې بدچانسي رانشي).

لږ ځنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.

ماسپښين و، هغه راښکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته وليکل:

- سلام ماسپښين پخير.

ځواب يې راغی:

- سلام، د کمپيوټر کيبورډ مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.
- لوبي به دې ورسره کړې وي.

لږ وځنډېده، وروسته يې راته وليکل:

- پوهه نشوم.

خبره مې واړوله:

- ناروغي دې ښه ده اوس؟
- مننه، ښه ده.
- څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنگه ده؟
- ټول ښه دي، مننه.

نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور يې راغږوم، ورته ومې ليکل:

- فکر کوم، نن ستړې يې؟
- نه، تازه کمپيوټر ته کښېناستم، ولې ستړې درته ايسم.
- شايد، ما خو همداسې فکر وکړ.

دا ځل هغې خبره واړوله:

- ښه دا وو‌ايه، زما ليکنې هم خوښوې، که يوازې چټ کې راسره يې؟

ومې خندل:

- خوښوم يې، وروسته يې بيا وگوره.
- مننه.

خبرې رانه هېرې شوې، حیران وم چې څه ورته ووایم، وخندېدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې لیکل.

- وبخښه، نن زما انټرنټ سم کار نکوي.

سمدستي یوه خبره را په یاد شوه، پر کیبورډ مې ګوتې کېښودې:

- هو رښتیا، کیدی شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب شي، که ایران ته درشم، بیا درسره لیدی شم؟
- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟
- خلک وایي، که نړیوال ځواکونه ووځي، بیا به همغسې کورنۍ جګړې ونښلي.
- څه ووایم نو، رښتیا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې یوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وګرځوم.
- نه، اصلاً دروغ نشم ویلی، ما تر اوسه لا ایران سم نه دی لیدلی، افغانستان خو ډېر لېرې دی.
- ټوکه مې وکړه، زه او ایران ډېره لېرې خبره ده.

پیغام یې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راګرځېده، حیران وم چې څه ورته ووایم؟

طاقت مې ونشو، ما ویل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته ومې لیکل:

- کوم خواره دې خوښېږي؟
- فرق نه کوي.
- رښتیا، پر ما یې هم فرق نشته.

ونه ځنډېدله، ویې لیکل:

- درویشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.

زیاته یې کړه:

- اول وایې، ایران ته درشم، ودې وینم، بیا وایې، کومه غذا دې خوښېږي، دا یوه تر بله څه تړاو لري؟

- ههههه، یعنې یو تر بله تړلې خبرې وکړم.

په غوصه شوه، ویې لیکل:

- نه، اوس د خدای پامان، زه دې مسخره کړم.

- نګین، هدف مې دا نه و.

بیا مې ورته ولیکل:

- ته مې نه مسخره کولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.

لاړه مروره شوه، ډېر نور پیغامونه مې ورکړل، خو ځواب یې رانکړ.

ښایسته څنډ ووت، وروسته مې بیا عذرونه ورته پیل کړل، کتل مې چې د لیکلو نښانه یې ښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- درویشه! بس دی نو، خبره نوره هم ورانېږي، نن همدومره کافي ده.

نوره مې ورسره اوږده نکړه، یو څو دقیقې په فېسبوک کې وم، وروسته په تاخت (منډه) ترې راووتم.

مازیګر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو ښېل و، تک شین و، هغسې رنګ بل کاسټر نه درلود.

خو تنه مامورین تر ما مخکې موټر کې ناست ول، په سیاست کې غږېدل، له ما پرته نورو ټولو په بحث کې ګډون کاوه، ښه یا بده، خو یوه خبره یې ورشړله. چا امریکا ملامتاوه، چا انګلیس او چا نور؛ خو زیاترو بیا ایران او پاکستان ته ګوته نیوله.

ما د موټر سيټونو ته کتل، نوي پوښونه يې ورکړي ول، خو رنګ يې دومره ښه نه و، تک شين و لکه د موټر په شان، ډېر ژر خيرنېدل.

له وروستي سيټ نه غږ را پورته شو. ايران يې ياد کړ، کنځا او ناتارې يې تر خولې ورته ووتې.

ما شا ته ور وکتل، خو هغه لا هم ګډ و، مهين زيړ برېتونه يې د شونډې پر سر بل ډول ښورېدل:

- ايران زموږ فرهنګي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امريکا دښمن، انګليس دښمن، پاکستان او ايران دښمنان. پوهېږې ادا ولې؟

هغه غلی و، ما ورزياته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه يوو پوهېدلي.

د هغه برېتونه بيا کاږه واږه شول:

- ځه ځه، په دې خبرو پسې مه ګرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه يې ځای و، بې ځنډه مې ورته وويل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی زده، ته بيا د مسلمانی خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ ور واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه ليدلی؟

زما دا خبره تور ټوپک شوه، سرې اوچته پاڅېد، ګوزار يې کاوه، خو زه له مخکې نه ورته ولاړ وم.

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجي وې، فیسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځند مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترګې دړه پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې لیکنې څروې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه یې نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملګرې د حمید سیال په نوم د ملګرتیا غوښتنه وکړه، ملګرې مې کړ، خو نن مې بېرته انفرینډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه وربانديې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخي زما سترګو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دې او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخي په تنګ کړی وم.

ورته ومې لیکل:

- هو، هغه مې ملګرې دی.

څه يې ونه ليکل، ورزياته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟
- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دی، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.

په اولګرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه يې؟
- وبخښه، ټايپي خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وځنډېده، بيا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې ليکنې کوې.

هيڅ يې ونه ويل، خبره يې واړوله:

- د ځان دې وو وايه، واده دې کړی، څه وظيفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ويې ليکل:

- ټول پرلپسې ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير يم.

- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي یې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت یې را ګډوډ کړ، پوره لس دقیقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سیمټین غولي باندې تازه اوبه شیندل شوې وې، لږ شیبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پایه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په یوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل میز ته ورتاو شوم، ربښتیا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګین هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته ولیکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بیا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

*****

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې توري لیکخونې ته مې سترګې دره پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې لیکنې ځړوې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملګري د حمید سیال په نوم د ملګرتیا غوښتنه وکړه، ملګری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرینډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخي زما سترګو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بېخي په تنګ کړی وم.

ورته ومې لیکل:

- هو، هغه مې ملګری دی.

څه یې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دی، خو چې ته مې هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.

په اولګرد یې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه یې؟
- وبخښه، ټایپي خطا وه، کرد یادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وځندېده، بیا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ویل راته، ته لیکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې لیکنې کوې.

هیڅ یې ونه ویل، خبره یې واړوله:

- د ځان دې ووایه، واده دې کړی، څه وظیفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ویې لیکل:

- ټول پرلپسې وواېه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزیاته مې کړه:

- او د یوې مجلې مدیر یم.
- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي یې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را ګډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، تولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

*****

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره انديښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نښانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخير.

هغه هم ونه ځنډېدله، ځواب يې راکړ:

- سهار پخير.
- پرون مې انټرنټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
- هيڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختيار کې خو نه دی.
- هو ولا، رښتيا هم.

لږ وځنډېدم، وروسته مې خبره واړوله:

- نګين يوه پوښتنه؟
- مهرباني.
- چې خفه نشې.
- نه، ووايه! ولې خفه کېږم.
- دا تصوير دې خپل دی؟

ځواب يې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وايم.
- نو؟
- ما ويل چې زياتره ښځې خپل عکسونه نه ږدي.
- نه نه، خپل مې دی.

نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:

- ډېر ښايسته، واقعاً ښکلی تصوير دې دی.
- مننه.
- رښتيا درته وايم، طبيعي ښکلا پکې ده، بيخي ډېر ښايسته دی.
- مننه.

- ماشأ الله، اصلاً ته ښایسته یې.
- اوه ګرانه، مننه مننه او مننه.

خندا راغله، اصلاً نوري خبرې رانه هېرې شوې وې، ځکه مې د هغې توصیف ته ساه هم وانخیسته.

چورت یووړم، چې څه ورته ولیکم؟

وروسته د هغې پیغام راغی:

- څه شوې، ویده شوې؟
- هههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نو زه به ځم.
- نه نه.

ورته ومې لیکل:

- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدایزده څه لیکم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.

ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بیا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنګه یې ورته ووایم. کاته مې د هغې بل پیغام راغی:

- رښتیا، که ستا مېرمن وپوهېږي چې ته ماسره چټ کوې، هغه نه خفه کیږي؟

حیران یې کړم، ورته ومې لیکل:

- جالبه پوښتنه، شاید خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې یې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته یې؟
- د مازیګر تر ۴ پورې.

- ښه ده، وخت لا شته.

بیا یې ویوښتل:

- ښه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ویل اوس یې ورسره ګز کړه.

ورته ومې لیکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.
- خو زه غواړم پوهه شم.
- راځه اول ته ووایه، ستا خاوند خفه کیږي؟

ژر یې ځواب راغی:

- داسې به ووایم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کېږې؟
- سخت خفه کیږم، خدایزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.
- او مېرمن دې؟
- هغه هم خامخا خفه کیږي.
- ښه نو البته بد کار دی، موږ یې هم باید ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هېڅ نه درلودل. هک حیران یې کړم.

پیغام یې رانښکاره شو:

- درویش جانه، خفه شوې؟
- نه.
- ښه نو راځه یوه بله خبره راواخلو، راضي یې؟
- هو راضي یم.

ویې لیکل:

- غواړې چې بیا ایران ته راشې؟
- هو، ما خو درته ویلي چې که حالت خراب شو درځم.

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
- پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
- یعني یوازې امنیت په نړۍ کې ارزښت لري.

هغه په لیکلو بوخته وه، زه تم شوم، شیبه وروسته یې پیغام راورسېد:

- رښتیا، بیا هم بې پیلوتهٔ الوتکو افغانان وژلي دي؟
- هو، زیاتره یې ښځې او ماشومان دي.
- ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.

دا وخت مې سترګې له کمپیوټر نه واړولې، د میز پر سر یو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسلیک کړ، د مجلې په اړه و، یوه دقیقه وخت به یې نیولی وي، بېرته فېسبوک ته شوم.

د هغې پیغام راغلی و:

- بیا نو د خپلې کورنۍ سره ایران ته راځه.
- ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
- ولې؟
- مونږ هلته نه پرېږدي.
- د ایران دولت یادوې؟
- هو.
- ښه نو په دې کې زه څه نشم ویلی، خو ته هوښیار اوسېږه، که حالت خراب شو، یو ښه تصمیم ونیسه.
- سمه ده، مننه.

لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وویست، هېڅ مې ورته ونه لیکل، نه پوهیږم څو دقیقې به وتلې وې، چې پیغام یې راښکاره شو:

- مېره مې راغی، ژر بېرته لاړ، ویل یې ماښام راځم.

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له ټوکو راته وايي، ورته ومې لیکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شاید پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعایت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په لیدلو مې زړه وتخنېد، صبر مې ونشو، ورته ومې لیکل:

- که عشقي خبرې وکړې بیا هغه خفه کیږي؟
- هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
- ډېره ښه ده. افرین.

خو ځله یې د لیکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بلاخره پیغام یې راغی:

- ښه درویشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوښه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خدای پامان.
- الله دې مل.

*****

سه شنبه وه، نن یې څو لیکنې پرلپسې ځړولې وې، یوه یې ډېره خوندوره وه، لیکلي یې ول: (له ځینو نه باید خفه نشو، ځکه یوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې یې هم هیڅ نشته).

خو هغه لا په فیسبوک کې نه ښکارېدله، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د لیکنو ایډیټ و، زیات مې پر خپلو همکارانو وویشه، لږ راته پاتې شو.

تر لس نيمو بجو پورې مې پاڼې مخ ته نيولې وې، ډيرې مې وکتلې، خو وروستۍ هغه يې نه کېدې، نور يې زړه را په تنگ کړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لړ ورته تم شوم، ما ويل ودرېږه چې هغه نن هم راته سلام کوي کنه؟ ښايسته څند ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه ليدل.

بې صبره شوم:

- باور وکړه چې ودې وينم، خامخا بايد سلام درته وکړم.

سمدستي يې ځواب راغی:

- سلام دوسته.
- عليکم، خنگه يې؟
- شکر ښه يمه.

زياته يې کړه:

- وبخښه، يو امريکايي فلم مې کوت.
- اوه، لکه چې مزاحم شوم؟
- نه نه، مزاحم به ولې يې، فلم هر وخت کتلی شم.
- مننه.

د دې د ليکنو په اړه مې ورته وليکل:

- نن مې ستا ليکنې وليدې، ډېرې ښکلې وې.
- ډېره مننه.
- هيله کوم.

بيا مې په پارسي ورته وليکل:

- قابل نداره.

ورزياته مې کړه:

- سم مې وويل؟
- هو، ستا هر ټولې خبرې سمې دي.

ومې خندل:

- مننه، ما ويل که په خبرو کې مې تېروتنه کېده راته وايه، په پارسي زيات نه پوهېږم.
- په سترګو.

دا وخت د فېسبوک پر پاڼه يو انځور راښکاره شو، يوه ښځه د سړک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب يوه څنډه يې باد پورته کړې او ښځه هڅه کوي، بېرته يې ښکته کړي، جالب عکس و. ما ته هم موضوع پيدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:

- نګين! په ايران کې ښځې بې حجابه له کوره نه راوځي. فرهنګ مو همداسې دی، که قانون اجازه نه ورکوي؟
- ايرانيان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
- منم يې درسره.

ورزياته مې کړه:

- په افغانستان کې حکومت کوم اجبار نه دی کړی، خو خپل ناوړه کلتور يې ځوروي.
- هو، خپل فرهنګ يې د هغوی پښې او لاسونه ورتړلي، نارينه يې سختګيره دي چې دا ډېره بده ده.

زياته يې کړله:

- د خپل فکر په خلاف، ټولنې سره همرنګي ښه کار نه دی.
- نو دا خلک ولې وايي، چې (خود را با جامعه بساز).
- نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپير همدا دی، ايرانيان هېڅکله جوړښت نه کوي، خرابوي يې او بيا يې له سره جوړوي.

پرې يې نښودم چې پيغام ورکړم، خبره يې وغځوله:

- زه ستاسو په ولسي جرگه کې وينم، يوازې څو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړي، د هغوی خبرې سمې نه اوري، ځکه چې ستاسو نارينه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.
- هو، دا وطن زياتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پيل کړې، ډېر کار يې کړی او کوي يې.
- هو ان شاءالله، تاسو ليکوالان بايد لږ آزاد فکر ولرئ، يو بل مه ټکوئ، ښه مطالب وليکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.
- ښه خبره کوې، مننه.

لږ وځنډېدله، وروسته يې راته وليکل:

- ماته لږ کار پيدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.
- سمه ده.

تر مازيگره پورې مې څو ځله فېسبوک ته سر ور ښکاره کړ، رانغله.

*****

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترگې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ويل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاڅکي تېز شول، د زمکې ختې راوالوتې، د بوټونو تور رنگ ورسره برگ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، گامونه مې گړندي کړل. يوه کړس خندا زما په غوږو راننوته، آشنا غوندې وه، خو بيا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخيسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېږه!

ور ومې کتل، باسط او سبحان راپسې ول، د رییس سکرتران. همملته لنډ د موټر پارکینګ ته ورتاو شوم، سر یې پټ و، د باران څاڅکو پر وسپنیز بام باندې بې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راورسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچیش! دې ورځو کې ډېر لېرې ګرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سبحان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، مېین غونډې ښکارې، دا څو ورځې بېخې ګوښه ګرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ویلي که څنګه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جینګې شوې، درېواړه روان شوو، وړاندې د حملې موټرونه ولاړ ول، هغوی ځانګړی موټر درلود، ډیر یې راته وویل، چې ورسره وخېژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د ښیښې خواته کیناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټر پر بام یې د تیزوالي غږ ښه احساسېد، پر سیمټین غولي باندې اوبه زیاتیدلې، بهر هوا یخه شوه، له دننه د موټر ښیښو خولې وکړې، په ښیښو کې د ګوتو نښانې راښکاره شوې. چا شکرونه ویستل او چا د دې اندېښنه کوله، چې ختین کورونه به یې څنګه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بیا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سیاست واوښته.

له مخکني سیټ نه غږ را وخوت:

- حاجي مدیر صیب!

حاجي په دویم سیټ کې ناست و، ځواب یې ورکړ:

- بلې صیب.

- کرزي ته خو بیا د ډالرو ډکې کڅوړې راغلې.

د حاجي مدیر راته شا وه، سر یې وښوراوه:

- هو ولا خبر شوم.

خبره یې وغځوله:

- رشیدخانه! دا ړیره مې هسې نه ده سپینه شوې، ایران ګوره هیڅ وخت نه دوست کیږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مخصد (مقصد) اور یې تازه کړی.

له څنګه یې غږ را پورته شو:

- ایران به هر څه درته وایي، ته یې منې؟

حاجي وربرګ شو:

- اختر مامده، ته لا وړوکی یې، ایران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بیا داسې مرسته.

رشید پکول له سره لیرې کړ، په برګو ویښتانو کې یې ګوتې بندې کړې، ښه یې وګراوه، وروسته یې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:

- اختر جانه و اختر جانه!

اختر غلی شو، هغه وویل:

- وروره، حاجي صیب رښتیا وایي، ایران خپله له لوږې مري، هغه بیا موږ سره کومک کوي، ولا که یې بې مودا وکړې، خامخا څه شته.

اختر وخندل:

- مدیر صیب! هغه څه کوې، د ځان خبره کوه، ته یې ولې اخلې؟

بحث اوږد شو، وار په وار یې غږونه لوړیدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سړک کې اوبه نه ځایېدلې، له سړکه لرې هاخوا ته په پیاده رو کې د ختو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زړه را په تنګ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لک ودرېدم:

- خدای ته وګورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختو ته وګورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانه یې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صیب، پام کوه، دلته هم خرڅ شوي پیدا کیږي.

دې خبرې سم دم وچیچلم، هېڅ نه کېدل، دوه سیټونه مو تر منځ ول، ګني غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بیخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترګې ماته پاتې وې، چې زه باید یو څه ووایم.

مخ مې ورواړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سړی ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري ورباندې راغله، نو خپل خر او غویی بیا حتماً خرڅوي.

زیاترو پخ وهل، په خندا یې لنډه چوپتیا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټروان غږ شو:

- مدیر صیب کمپنۍ ته ځې، که کښته کیږې؟
- نه نه، استاذه کښته کیږم، خیر یوسې.

*****

د نګین یو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زیات خوښ شو، بیخي مې زړه ورته وتخنېد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، وېښتان یې شاته شمال وهلي ول او زېړ لنډ ټیکری یې پر غاړه کې پروت و.

اوس نو يوازې د فېسبوک معتاد نه وم، د ليکخونې (چټ روم) په څارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې راښکاره شوه، زړه مې ولګېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين ښه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځواب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نګين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبايل ته مې همدا اوس زنګ راغی، چا سره په خبرو وم.

- ښه شوه ځواب دې راکړ، ګنې!

- ګنې څنګه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومې خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل ګرېوان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکوندلم:

- نګين! هېڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې باید زه تاسره خبرې وکړم؟
- زه هم نه پوهېږم.
- ښه ده، چې له یو بله کرکه نه کوو.
- ولې کرکه؟
- زه هم وايم کنه، خدای دې داسې نه پېښوي.
- نه پېښيږي، ډاډه اوسه.

ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته يې د ليکلو نښانه ښکاره شوه:

- درويشه، خو کسانو سره چټ کوې؟
- يوازې تا سره.
- نه، رښتيا ووايه!
- باور وکړه، يوازې تا سره.
- سمه ده، منم يې.

زياته يې کړه:

- ښه ده چې یو څوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بیا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان يې.

نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې ليکل:

- نګين! که زه نن یو څه درته ووايم، نه خفه کيږې؟
- نه، ووايه.
- وعده ده؟
- يعنې څه؟

په ډېر احتياط مې ورته وليکل:

- یوه خبره درته کوم، یوازې په هو یا نه به یې ځواب راکوې، غوصه او خپګان به نه وي، سمه ده!
- ښېغمه اوسه، نه خفه کیږم.

زړه مې په درېدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقیم ورته ووایم، خو ونه شوه، ورته ومې لیکل:

- کېدی شي یو د مینې داستان پیل کړو؟
- یعني څه؟؟
- نه پوهېږم، په څه ډول یې ووایم.

بې ځنده یې ولیکل:

- ژر ووایه، ځان مه نارامه کوه.
- خو ویریږم.
- له څه نه؟

حیران پاتې وم، ښه اوس څنګه ورته ووایم؟ بیا یې پیغام راغی:

- درویشه! پاک پاک ووایه، مطلب دې څه دی؟

په پارسي مې ورته ولیکل:

- خیلي دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.

زه تم شوم، هغې ولیکل:

- ته زما ښه دوست یې، ځکه خو تر اوسه سره خواږه یوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځای نیولی، نشم دې هېرولی.
- ښه، یعني راباندې عاشق شوی یې.

- هو.

لږ غلې شوه، زه یې په تمه شوم، هېڅ مې ونه لیکل، وروسته یې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:

- ته څه وایې، دا څنګه امکان لري؟
- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

ښایسته څنډ ووت، ځواب یې رانغی، وروسته مې پیغام ورکړ:

- نګین!

ویې لیکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی لیدلی؟
- ښه نو زما د مینې غوښتنه دې ومنله؟
- هو.

دلته مې لږ زړه ورباندې غل شو، ما ویل دا خبره یې څنګه عادي وګڼله؟ خو ډېر مې سر ورباندې ونه خوږاوه.

پیغام یې راغی:

- درویشه عکس دې!

ورته ومې لیکل:

- ښه ده، درلېږم یې.

زړه مې د شک په لومه وترل شو، ما ویل نه چې بل څوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس ورولیږم، هغه څه پوهېږي، چې پردی دی. لکه لیونی، ربښتیا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لږ وروسته یې پیغام په لیکخونه کې ښکاره شو:

- ښایسته ځواني لري. ولې یې د فیسبوک پر وال نه ږدې؟
- نه، نه غواړم، همداسې ښه ده.

- سمه ده، ستا خوښه.

زه غلی وم، هغې راته ولیکل:

- درویشه! دا چې یو بل څوک درسره مینه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟

- هو، هغه هم ته.

- اوه، زه، څه ووایم نو!

اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حیران وم چې څه ورته ولیکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووایم؟

نور څه مې په ذهن کې نه راګرځېدل، بلاخره مې ورته ولیکل:

- نګین، ډېره مننه.

- د څه مننه؟

- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.

- څه ووایم نو، راتلونکی به یې وښیي، اوس لا وختي ده.

- زه هم ستا غوندې مهربان انسان یم، اندېښنه ونکړې.

- رښتیا مهربان یې، که یو بې وخته عاشق؟

ومې خندل:

- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کنټرولوی.

- سمه ده، منم یې.

ورته ومې لیکل:

- ښه ګرانې، بیا هم د یو افغان زړه ته ستا راتګ نه مننه.

- نه نو، داسې مه وایه.

- ولې؟

همدې سره د هغې ځواب رانغی، له فېسبوکه هم ووتله، زړه مې وشوېيد، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوکان ويستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر کيبورډ مې ګوتې خښې کړلې:

- ګرانې، زما ګناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شې، لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب يې رانکړ، بيا مې ورته وليکل:

- دوه ورځې رخصتې ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

راښکاره نه شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نګين، ما مه ځوروه، لطفاً!!

راښکاره نشوه، فېسبوک مې بند کړ، له خپلې څوکۍ پاڅېدم، څنګ ته په تور کاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې کې د شعبې دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ يې وکړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وکتل، زه هم ونه خندېدم:

- هو راېې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته يوه- يوه ګرده ډوډۍ وغوړځېده، کاسې هم کېښودل شوې، بينډۍ يې پخې کړې وې، رښتيانۍ ډېرې مې خوښېږې، خو نن مې تر ستوني نه تېرېدلې. ګوتې مې مازې غوړې کړې، وروسته پاڅېدم، مخپاک مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لاړم.

مونځ مې وکړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته کړله، ما ويل که خدای يې بېرته راضې کړي.

شعبې ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه په ما کې يې چې تبصره کوله، ځکه د سترګو له کونجونو يې هم په نوبت راکتل.

باک مې پرې رانه وور، لاړم کمپیوټر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړ، خو هغه لا انلاین نه وه، چورت مې بیخي پسې ختېه شو.

*****

تر نهو بجو د کور دیوالو ته په کتو سترې شوم ، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فېسبوک ته ورختلی و، ډېر مې ځان وغولاوه، خو ونشوه، آخر له کوره را ووتم.

د سرک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر یو وخت راته ودرېدل. سپین کرولا راته نژدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره یې یو بل کس هم راپورته کړ، سورلۍ یې پوره شوه، لږ شېبه وروسته د کوټه سنګي چوک کې موټر یوې غاړې ته ودرېد. شلګون مې موټروان ته ورکړ، ښکته شوم.

نن دومره ګڼه ګونه نه وه، خلک لږ تر سترګو کېدل. د پله قبلي لوري ته په لوړغږي (لاوډسپیکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلئ ......).

ښۍ خواته مې وکتل، پر شنه وړه لوحه مې سترګې ولګېدې، د زینو پر سر لګېدلې وه. وړاندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، ډېد بډ ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم یو دی؟

هغه زینو ته لاس ونیو:

- پاس ورشه!

ربښتیا هم نابلده سړي نښوای موندلی، په دویم پوړ کې و، مسوول کس زینو ته مخامخ د لوړ سور مېز شاته ولاړ و، زما په لیدو یې خپل کمپیوټر ته وکتل، وروسته یې وړې توري سترګې راپورته کړې، په نرمه لهجه یې وویل:

- پنځم نمبر غرفې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښایسته سپین ساعت راځړېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرفې ته ورتاو شوم، تنګه غرفه وه، یوازې د یو تن لپاره وه.

لپټاپ کمپیوټر پکې ایښی و، پر سکرین یې د وینډوز3 اصلي والپېپر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فایرفاکس بروزر مې غوره کړ، سایټ خلاص شو، لمړی مې د فېسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنۍ برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پیغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې لیکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نګین پیغام راغلی و، راته لیکلي یې ول:

- نه ګرانه، هېڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پیغام یې هم و:

- درویشه، ډېر ژر وار درنه خطا کیږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخندل، رښتیا هم، لکه بیخي چې ما ښځه نه وي لیدلي، ډېر هیجاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې لیکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتیا هم همداسې یم.

ځواب یې راغی:

- برق تللی و، پیغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پیغام راښکاره شو:

- ستا نن رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې یم.

- ښه ښه.

ورته ومې ليکل:

- ما ته دې سزا راکړه.
- سزا يعنې؟

چورت يووړم، ما ويل پارسي کې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) کلمه را په ياد شوه:

- جزا.
- يعنې خفه مې کړلې؟

زياته يې کړه:

- څه خير، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهاري ناوخته راځې؟

خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه غځوله، ما وېل پرېږده يې چې وايي.

په دروغو مې ورته وليکل:

- د سهار لخوا نور مسوولیتونه هم لرم.
- ښه نو اول د نورو په فکر کې يې بيا د ځان.
- هو نو.

وځنډېدله، ما ورته وليکل:

- نګين، څه شوې؟
- يم.

ويې ليکل:

- درويش جانه، يو څو ورځې شايد په فېسبوک کې ونه اوسم.
- ولې، خيريت خو دی؟
- کورنۍ سره مې په سفر ځم، کيدی شي فېسبوک ته لاسرسی ونلرم.

ومې پوښتل:

- څو ورځې؟

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یوو.

زړه مې په درېدو شو، ما ویل دا په څه ګډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:

- ته څه وایې؟
- ګوره ګرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړي، تاسره مینه لري او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل ګرځي، خو.
- خو څنګه؟
- خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لرې، چې باید ورسره واوسیږې، هغوی خوشحاله وساتې.

په مغزو کې مې کرنګ شو، خو ډیر طاقت مې ونه شوای کړی:

- نو زما او ستا مینه به څنګه شي؟
- هیڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستګاه په مرسته یو بل سره وصل یوو، بس.

لکه له خوبه چې راویښ شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.

پیغام یې راغی:

- درویشه څه شوې؟
- یم ګرانې.

ورزیاته مې کړه:

- نګین، ډېره راته سخته ده.

- گوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې ګران يې، خو څه وکړو، يوازې همدا فېسبوک مو سره وصلولی شي.

زه غلی پاتې وم، کيبورډ ته مې ګوتې نه ورتلې، د هغې بل پيغام راغی:

- که دې خوښه وي، د موبايل شمېره دې راکړه!

په وجود کې مې وينه وځغلېدله، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:

- هو ولې نه.

شمېره مې ورکړه، دقيقه لا نه وه پوره، چې د مېز پر سر موبايل وچونګېد، د نګين پيغام و:(درويشه زه يم، نګين).

په ځواب کې مې ورته وليکل:

- مننه ګرانې، شمېره دې ساتم.

کاته مې چې زنګ يې راغی، وارخطا شوم، ژر مې څوکۍ پرېښوده، بهر ووتم.

لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لړزې نيولی و.

- سلام

- سلام درويشه زه يم نګين.

- هو ګرانې، ومې پېژندې.

- څه احساس کوې.

- ډېر ښه.

- ولې وارخطا يې؟

- نه يم وارخطا.

- ښه ګرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنګ درته وواهه.

- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اورېدو خوشحاله شوم.

- زه هم، ښه نو اوس مې موبايل کې کرېډيټ کم دی، بله ورځ به زياتې خبرې وکړو.

- زه به زنګ درته ووهم!
- نه نه، همدومره کافي ده، مننه.
- سمه ده، ستا خوښه.

اړیکه پرې شوه، په منډه بېرته شعبې ته راغلم، په لیکخونه کې د نګین پیغام ښکارېده:

- خوند دې واخیست؟
- ډېره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
- هیله کوم.

بیا یې هم د لیکلو نښانه ښکارېدله، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ښه نور کار نلرې؟
- څه کوې ځې؟
- هو غرمنۍ اماده کوم.
- سمه ده.

*****

شنبه وه، اته نیمې بجې وې، شعبې ته ننوتم، ستړې مشي پاتې شول، همکاران مې ټول تلویزون ته ځیر ول، ما هم سترګې ور واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس تېت کړ، له ښیښه ایز میز نه مې ریموټ را واخیست، چاینل مې بدل کړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدیر صیب، پرېږده ته، ډېر جالب و.

ما وخندل:

- شرم دی، ماشومان خو نه یاست، ایله کارتوني ګورئ.

د مجلې ایډېټر امین الله نومېد، نږدې راته ناست و، ورو یې شونډې وښورېدې:

- ټوله ورځ خپله فېسبوک ته ناست دی، موږ ته وايي.

ما ځان ناګاره کړ، خو د نورو پټې خندا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، ګني پټه خوله نه کېناستم.

خبره تېره شوه، نیم ساعت به وتلی و، فېسبوک مې خلاص کړ، نن انټرنټ ګړندی کار کاوه، پاڼه مې ژر خلاصه شوه.

نګین هم فېسبوک کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:

- علیکم سلام، څنګه یې درویشه؟
- شکر دی، ستا خال دی؟
- ښه یمه، د ژوند پاڼې دې را اړوم یې.
- ښه ده چې پاڼې شته.
- هههههه، خدای خبر دی.

زه یې پرې نښودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، د سفر وخت را نزدې شوی.
- ته خوشحاله یې؟
- ستا څنګه خوښه ده، باید خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، همیشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه ګرانه.

ترې ومې پوښتل:

- سبا به هم فېسبوک کې یې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی یم.

ناڅاپه له فېسبوک نه ووتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو راښکاره نه شوه.

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لګېد، له چمن نه مې ببرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ يې تازه رنګ کړې وه، تکه سپينه ځرکېدله، همملته کېناستم، له پرون راهيسې د خپلې ملامتيا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وويل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی ليدلی، نو څنګه راباندې مينه شوې وي؟

بيا به چورت راولوېد، چې هغه به رښتيانی ښځه وي کنه؟ يو وار رسوا نشم. ډېر چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبې ته راستون شوم، فېسبوک مې راخلاص کړ.

د هغې پيغام راغلی و:

- درويشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.
- هيله کوم، زموږ په واک کې نه دی نو.
- هو.

وررزياته مې کړه:

- ګرانې يو څه مې درته ويل.

ځواب يې راغی:

- څه؟

حيران پاتې شوم، ورته ووايم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډېدم، هغې وليکل:

- درويشه! څه راته وايې، ووايه!

خو دا جرأت د يوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډبره نشوای لېرې کولی. غلی وم، چې په فکر کې مې يوه لاره را وګرځېده، ورته ومې ليکل:

- يو لیک درته ليکم.
- ښه، زما د پسټ بکس پته غواړې، لیک را استوې؟

- نه ګراني، د همدغه فېسبوک له لارې يې درلېږم.
- نو ولې يې همدا اوس نه راته وايې؟
- نه، بايد سم يې ولېکم، ته خو پوهېږې چې زه په پارسي سم نه پوهېږم، نن شپه يې په غور لیکم سبا يې درلېږم.
- ښه ده.

ډېر وېرېدم، سخته راته ښکارېدله، داسې لکه همدا اوس چې هغه زما په ملامتيا پوهېدلې وي.

ورته ومې ليکل:

- غواړم، چې د ليک له لوستو وروسته ما درک کړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ويلی درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه يم.

ونه خندېده، بيا په ليکلو بوخته شوه، وروسته په ليکخونه کې يو بيت راښکاره شو:

- ای عشق چه گويمت که چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډېر عالي، خوندور شعر.
- منته.

ورزياته مې کړه:

- ګرانې کاشکې زه په پارسي باندې پوره پوهيدلی.
- هو، ډېره سخته پارسي وايې، څه خير دی، زده به دې شي.

يو دري بيت مې را په ياد شو، ډير پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلی و، ورته ومې ليکل:

- يو شعر به زه هم درته ووايم.
- ويې وايه!

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان یار من پارسیست و من پارسي نمیدانم - الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- ګرانه، ته ډېر خوږ ژبی یې، عالي دی.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- درویشه، پارسي زه در وښیم؟
- هو زه به ډیر خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دې معلمه او ته مې شاګرد.
- بالکل، منم یې، خو ګوره وهې به مې نه!
- ههههه، لږ لږ به دې غوږ تاووم.

ومې خندل:

- ههههه، خو ورو ورو.
- ښه ګرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ویل، سبا ته فیسبوک کې یې؟
- هو یمه، رښتیا سفر مو سم معلوم نه دی، کیدی شي وځنډیږي، تا ته مې ځکه وویل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللې یمه.
- سمه ده.

*****

اوو بجې وې، له جیبه مې کاغذ راوویست، د میز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر لیکدړه ګوتې ورخښې کړې:

- ګراني سلام، که رښتیا درته ووایم، یو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، یو تر بله مو دوستي او بیا مو هم د مینې اظهار وکړ. باور وکړه، بیخي ډېر خوشحاله یم.

له انځر کولو (کېکاږلو) وروسته مې ورزیاته کړه:

- خو زه درته ملامت یم، واقعیت مې نه دی ویلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه یم ځنډېدلی، ګني جبران به يې راته سخت و. نن حقیقت درته وایم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پرېږدي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوې، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.

ګوتې مې راشاته کړې، یوازې انځر مې کېکاږه، لیکلې کرښې په پیغام پاڼه کې ښکاره شوې، بیا مې په لیکلو پیل وکړ:

- نګین! دا زما مستعاره پاڼه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصویر مې هم د بل چا دراستولی دی. زه درته پړ یم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه درباندې ډېر پښېمانه یم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.

(سهراب)

فېسبوک مې بند کړ، له شعبې ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، یوازې هګۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلې وه، هګۍ يې رانه واخیستې. مجله مې نن باید چاپ ته لېږلې وای، له سباناري وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پیل وکړ، څه ناڅه تیروتنې يې اوس هم درلودې.

تر يو وخته مې نيمايي مجله وکتله، نور مې زړه ورته تنگ شو، امين الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوک ته مې زړه نه شواى ښه کولی، ما وېل اوس به څه راته وايي، خامخا به په غوصه وي، وايي به چې څومره ناځوانه او بې باوره سړی دی.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوک ته ننوتم. سمدلاسه مې پر يو تياره انځور سترگې ولگېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښل شوې او په تورو جامو کې پټه ښځه، چې زلفې يې باد تار- تار کړې دي، پيلې پښې روانه ده.

انځور د نگين لخوا پورته شوی و، يوه لنډه کرښه يې پر سر ورته کښلې وه: (دا لاره نه کړه ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښ شو وښوېد، په وارخطايۍ مې ليکخونه خلاصه کړه، ورته ومې ليکل:

- نگين جانې، سلام.

ځواب يې رانغی، بيا مې وليکل:

- گرانې سهار پخير.

بيا يې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پيغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې گټې وې، پيغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب يې رانښکاره نشو، خفگان مې غړې مره پره کړل، زړه مې ستونې ته راغی، لويه شعبه داسې شوه راته، لکه تياره تنگ زندان.

يو وخت مې پر څوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوږې کې مې د پيغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د نگين پيغام و، ليکلي يې ول:

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقله يم.

ژر مې ګوتې پر ليکدړه ورکېښودې:

- نګين ډېره مينه درسره لرم، ګنې دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتيا وايې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتيا ويل او اوس هم، ډېره مينه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.

ډېر پيغامونه مې ورکړل، بېخي ډېر، خو يو ځواب يې هم رانغی.

*****

سهار وختي له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوګرځېدل، چې ښه سريه چېرته روان يې؟ کار خو مې اته بجې پيلېږي، اوس چې لاړ شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فېسبوک کې نشته، ايران کې لا دا وخت توره تياره ده.

زړه نازړه وم، کله ودرېږم کله روان شم، په همدې کې د بايسکېل زنګ وکړنګېد، سخت يې ووېرولم، يوې خواته شوم، زنګ بيا وکړنګېد، دا ځل بلې خواته شوم، دريم ځل زنګ سره خړ ديوال ته ورسرېښ شوم.

بايسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ويې ويل:

- علي آباد ته لاړ شه!

هېڅ مې ونه ويل، په يوه تشه خندا مې ځان تېرووېست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره ښېلې وې، پوه شوم چې ما پورې يې خندل، نور مې نو سترګې مخامخ پر لاره ومنډلې، سړک ته ووتم.

زېړ مرسډيز موټر ودرېد، يو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه ورووختو.

شاوخوا پنځه دقيقې وتلې وې، په کوټه سنګې کې ترې ښکته شوم، تر هوايي پله لاندې ګڼ مزدوران ولاړ ول، هر يوه ماته کتل، فکر يې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه يې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لتامنګيشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا يې نرمه- نرمه کړنګوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختلم، هوټل ته ور وګرځېدم، د شيدو او پراټې فرمايش مې ورکړ، ورانديې تېر شوم، د ناستې لپاره مې په سپينو پلاستيکي څوکيو کې يوه خوښه کړله.

د وره پر سر تلويزون چالانه و، سپورتي خبرونه پکې روانه وه. تلويزون ته ځير وم، چې مخه مې خيرنې چادرۍ ونيوله، سپين لاس ترې راووت، ډېر بد لاس و، چې هېڅ له دغې چادرۍ سره نه جوړېد.

ومې ويل:

- ماف که.

خو چاته وايې، نور يې هم عذر و زارۍ زياتې شوې.

بيا مې وويل:

- ماتې راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان يې، د ځوانۍ خيرات نه باسې.

خندا راغله، کيڼ لوري ته ډبل سوربخن سړی ناست و، پر مېز دوه پراټې ورته پرتې وې، د شيدو پياله يې لاس کې وه، ښځې ته يې غټې سر وښوراوه.

سترګې مې ورپسې پاتې شوې، سړی ډېر سپين سترګی و، په رڼا ورځ يې ښځې ته لاس ور ووړ.

دا وخت زما پر مېز باندې کرپ شو، مخ مې راواړاوه، کتل مې چې پراته او د شیدو پیاله راته ایښې دي، شیدې سړې وې، تېونه ترې ختل، یوه تېوته پراته مې را بېله کړه، ډېره غوړه وه، غوړې ترې څڅېدل.

د ډبل سړي کړس خندا پر غوږو ښویه راننوته، مړی مې په خوله کې پاتې شوه، بیا مې سترګې ور واوښتې، خیرنه چادري هم د خندا سره ښورېدله. سړي یو سلګون ورته نیولی و، ډډ لاس له چادرۍ ور ووت، سلګون یې واخیست روانه شوه.

ورپسې سړي هم څوکۍ شاته ټېله کړله، پاڅېد.

*****

دفتر ته تګ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غیرحاضرېدلم، دا چې کار مې کاوه که نه، دومره ارزښت یې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سړی باید په دفتر کې حاضر وي.

د دفتر په انګړ کې ملګرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وخندل، خو خیال او فکر مې ملتیا نه کوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خدای پاماني وکړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوک ته بېخي ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، د هغې هېڅ پیغام نه و راغلی، سخت خفه شوم، ما ویل پیغام ور ولېږم، خو د لیکخونې په نوملړ کې یې نوم ورک و. ورپسې ولټېدم، ان د خپلو ملګرو نوملړ ته لاړم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لاړم، د هغې نوم مې ورکړ، همغه نوم او همغه تصویر مې پیدا کړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملګرو له لیست نه وتلې وه.

هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور یې راکړ، خو څه مې کړې وای، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ویل.

بله چاره نه وه، بیا مې د ملګرتیا غوښتنه ورولیږله، د هغې له پاڼې نه مې د هغې خپله لیکخونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیګره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملګرى کړم.

*****

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چټ نه و کړى، پرونۍ ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

خو ځله مې زنګ ورته وواهه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل ګول کړ. سر مې وګرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم.

نژدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوګرځېده، ژر کمپیوټر ته وروړاندې شوم، د هغې په ملګرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملګرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملګرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه خندېدم، پروین ته مې په لیکخونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملګرتیا وړ وګڼلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته څنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، ګنې مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟
- ښه یم مننه او تاسو؟

- شکر.
- وبخښه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هیله کوم.

ورته ومې لیکل:

- زه افغان یم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د نګين کاشاني په نوم ستا يوه ملګرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کېږي رانه خفه ده، فېسبوک کې يې زما ملګرتيا هم پرېښې ده.

وخندېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:

- نو زه څه کولی شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هيڅ ګناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.

له شعبې ووتم، د غرمې لمر سترګې بريښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سمېټينه څوکۍ باندې د پښو پر سر کېناستم، موبايل مې راوويست، د نګين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينګه شوه.

هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې واورېد، سم لکه د تلويزون.

هیڅ خبرې يې ونکړې، اړيکه پرې شوه، بيا مې زنګ ورته وواهه، خو ګول کړې يې و، په غوصه يې ټنډ کړم، ما ويل دا موبايل پر ځوکۍ وولم، خو شاوخوا ته خلک ناست ول، پټه خوله بېرته شعبې ته راغلم.

*****

درې ورځې ووتې، د پروين سنايي ځواب رانغی، حيرانۍ پر سر واخيستم، ښه اوس څه وکړم؟ هيڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه.

خو د شيطان کور دې ړنګ شي، عجيبې لارې خلکو ته ورښيي، يوه بله چاره په فکر کې راوګرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.

نن مې بيا د هغې ځينو ملګرو نه د ملګرتيا غوښتنه وکړه، همغه ملګرې يې چې ددې پر پاڼه يې زياتې خرګندونې ښکارېدې. تر لسو زيات شول، وروسته مې د هغې يو تصوير وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بيتونه هم وليکل، ساعت ووت، بل تصوير يې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.

ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راګوري، فېسبوک مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازيګره مې بيا فېسبوک ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

*****

نن مې پر يو پيغام سترګې تودې شوې، ما ويل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم يو چا رالېږلی و، پوه شوم، چې له نويو ملګرو څخه دی، ليکلي يې ول:

- تاسو نګين پېژنئ؟

په خوب کې مې ورته ولیکل:

- هو.
- څومره یې پېژنې؟

فکر مې وکړ، البته کوم خپل یې دی، خو په کیسه کې یې نه شوم، ځواب مې ورکړ:

- بس د فېسبوک له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوک کې ایښی، ته پوهېږې چې ډېر غیر اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وایوو.
- بیا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما ېېرته په فېسبوک کې ملګرې کړې.

څند ووت، خو زیات نه، وروسته یې راته ولیکل:

- و مسلمانه! هغه پردې ښځه ده، چې هغه یې نه غواړې نو تا ته خیر؟ اخر د هغې دا حالت باید درک کړې.

ما بیا هم و نه منله، ما ویل دا هسې پلمه کوې یا کوم بل مطلب لرې.

ورته ومې لیکل:

- هیله کوم، ورته ووایه چې ملګرې مې کړي، بس همدومره!
- ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم باید هېر نکړو، موږ او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟

خبرې یې بې ځایه نه وې، خو څه مې کړې وای، زړه مې نه کرارېد، لکه لیونی، پر تش عکس باندې داسې مېین وم، ته وا فزیکي مې لمس کړې او لیدلې مې ده.

ورته ومې لیکل:

- وروره! ته قضاوت کوې او زه هغې سره مینه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې یې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد یې درسره زیاتیږي.

زړه مې ټکان وخوړ، ما ویل هو په خدای! رښتیا خبره خو یې وکړه.

ونه ځنډېدم، ورته ومې لیکل:

- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!

ورته ومې لیکل:

- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که یې ومني.
- سمه ده، عکسونه یې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه وروره.

د ده په اړه مې اندیښنه شوه، ترې ومې پوښتل:

- هغه دې څه کیږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.

زیاته یې کړه:

- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووایم، عکسونه یې پاک کړئ، بس.

په همدې کې له فېسبوک نه ووت، ما هم نور سر ورپسې ونه خوږاو.

*****

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وویست، د محمد پیغام رانغی، هغه پر لیکه و، شنه نښانه يې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته يې ځواب راغی:

- علیکم سلام، دوسته سهار پخیر.

ورته ومې لیکل:

- د پایلې خبره کوه، زه هېڅ ښه نه یم.
- د څه؟
- نګین څه وویل؟
- هو، هغې ته مې ستا پیغام ورساوه، هغې یوازې د عکسو خبره کوله.

ونه خندېدم، ومې لیکل:

- او زه؟
- په دې اړه يې څه ونه ویل.

شکمن شوم، ما ویل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وايي که څنګه؟ ما ویل راځه ښه يې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووايي: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق لرې؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې لیکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېږي کوم، ته ورته ګوره!
- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېږي يې کړم، د راپخلا کولو لپاره يې همدا یوه لاره راپاتې وه، خو دا ښه کار ونخوت، یو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

عکسونه مې لېرې کړل، وروسته مې محمد ته ولیکل:

- وروره، ورشه ویې ګوره.

شېبه پس یې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.
- هیله کوم.

ورزیاته مې کړه:

- ښاغلیه! که یو ځل بیا هم ورته ووایې، مهرباني به دې وي!
- زه ورته وایم، خو که یې ملګری نکړې، ته هم نور مه خفه کیږه.
- دا خبره ته کوې، که هغه یې درته وایي؟
- باور وکړه، هسې ځان ستړی کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي پیغام په ډول مې ورته ولیکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پیغام بیا ورته ورسوه.
- په سترګو.

*****

دریمه ورځ وه، په فېسبوک مې سترګې نه وې لګېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما ویل خدایزده که بیا راسره وغړیږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس یې هر وخت زما سترګو ته کېده.

نن مې زړه نازړه ګوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره یې حیران کړم، خو ثانیې وړاندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورایه ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

ورته ځير شوم، ما ويل کيدی شي د بل چا له لايک يا کمنټ سره راښکاره شوی وي، خو هغسې نه و.

د هغې تصوير مې وليد، پخپله يې ځړولی و، له خوشحالۍ نه حيرانۍ په مخه کړم، هغې زما ملګرتيا منلې وه، نه پوهېدم اوس څه وکړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مې لکه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مې سترګې واړولې، ښه وه د چا پام نه و راته، ګني خدای خبر زما به حرکات څه ډول ول.

کيبورډ ته مې ګوتې ور برابرې کړې، ورته ومې ليکل:

- نه پوهيږم، په کومو الفاظو درنه مننه وکړم، همدا به کافي وي چې درته ووايم، د يوې ښځې عاطفه او مهرباني تا ثابته کړله، ډېره ډېره مننه.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين، درپسې خفه شوی يم.

همدې سره يې ځواب راښکاره شو:

- څه ووايم، ستا له لاسه، تا مې د تولو پر وړاندې آبرو يووړه.
- ما وبخښه، پخپله خطا پښيمانه يم، خو بله چاره مې هم نه درلوده.

راته ويې ليکل:

- هر يو راغی پيغام يې راکړ، چې عاشقانه شعر يې درته ليکلی، ولې؟ څنګه او څنګه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرموونکی کار دې و.

په دې خبرې يې سم وچيچلم:

- نګين، زه نن ډېر خوشحاله يم، هېڅ نشم ويلی، ما وبخښه! پريږده چې تز=ر سبا لږ خوشحاله واوسم.
- څه ووايم نو، ستا له لاسه واقعاً چې؟؟

نور مې نه غوښتل خبرې ورسره اوږدې کړم، هرومرو يې ګيلې راته کولې، ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- ګرانې، زه نن بيخي ډېر خوشحاله يم، ما خپلې خوشحالۍ ته پرېږده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

*****

څه باندې اته بجې وې، نګين په فېسبوک کې راښکاره شوه، پوه شوم، چې لا هم ورباندې ګران يم، زما پروني خبره يې منلې ده، ځکه خو نن وختي راغله.
لمړی مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وکړه، په ځواب کې يې څنډ ونه وېست:
- ښه يمه نو، مننه.

زياته يې کړه:
- څه خبرې دي؟
- هېڅ.

ويې پوښتل:
- څه خو به دې نه ويل؟

څه به مې ورته ويل، داسې وخت کې له سړي نه خبرې هېرې شي، ځواب مې ورکړ:
- نه، څه مې نه ويل.
- ښه نو زه ځم، کار لرم.

په وارخطايۍ مې ورته ولیکل:
- خو ودې نه ويل راته، ته اوس هم رانه خفه يې؟
- هو ولې نه، اوس هم درباندې شکمنه يم.
- خو زه درته په زړه کې پاک يم.

- دا نو وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ نه ویل کیږي.

زیاته یې کړه:

- ښه اوس خو څه ویل نلري، لاړه شم؟

دا چې له ما یې اجازه اخیسته، په زړه کې مې یو ډول غرور را وپارېد، ومې انګیرله چې ولا اوس هم ورباندې ګران یم، البته زه به نه پوهېږم.

ورته ومې لیکل:

- نور زما لخوا بېغمه اوسه.
- سمه ده، خو ما چې ولیدل، ستا کارونه یو روڼ اندي ته نه دي ورته، سم لکه د یو عادي سړي.

بیا یې زیاته کړه:

- شاید د فېسبوک نورې پاڼې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بیا هم را ورسیدې، ربتیا هم ستا کارونو ښه نتیجه ورکړه.
- ګرانې، اوریدلي به دې وي، چې مینه فولادي غرور هم اوبه کوي، د عقل او هوښیارۍ هېڅ پروا نه لري.
- ای بابا، یو طرفه مینه یوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.

زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.

بل پیغام یې راغی:

- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، ګڼې دومره وختې نه راتلم.
- ډېره مننه کوم.

*****

ایله یوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رییس ته وسپارل، بېرته شعبې ته راغلم.

نګين په فېسبوک کې وه، سم لکه عادت شوی چې وم، وار له واره ليکخوني ته لاړم، سلام او سهار پخير مې ورته وليکل.
کاته مې چې ځواب يې راکړ، خو توري يې انګريزي ول، بيا يې وليکل:

- زما ډيسک پارسي نه لري، نه يې شم ليکلی.
- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهېږم.
- سمه ده.
- ښه.
- څه؟

بيا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.
ويې پوښتل:

- وايه، څه دې ويل؟
- نه پوهېږم، څه ووايم؟ کله چې ليکخونه پرانيزم، ټولې خبرې رانه هيرې شي.
- ولې؟
- هېڅ نه پوهېږم.

زه وځنديدم، هغې د سواليې (؟؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.
نګين بيا د سواليې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې ليکل:

- شايد ته يې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کېږم، خبرې مې هېرېږي.
- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.
- نه پوهېږم، خو اوس يو ډول ويره درنه احساسوم.
- ولې؟

- ځکه ته اوس هم رانه خفه یې. آخر دا تر کله؟

پیغام یې راغی، خو زه له سره وربانديې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنګ شو:

- انګرېزي دې سخته شوه، سم نه وربانديې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال یې کړه، په کمپیوټر کې شته.

په خبره مې و نه پوهېدله، د سوالیې نښانې یې راته کېښودې:

- ؟؟؟؟

ورته ومې لیکل:

- ټولې ژبې په کمپیوټر کې شته، پکې عیاره یې کړه.
- بلده نه یم.
- زه به لارښوونه درته وکړم.

کتل مې چې په پارسي حروفو یې پیغام راغی:

- زه دومره بده هم نه یم، چې ته رانه وویرېږې.
- ښه نو څنګه کیدی شي، چې بېرته همغسې خواږه شو؟
- وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ پرېکړه نکېږي، زه اوس هم اندېښمنه یم.
- له څه نه؟
- درویشه! څه یې کوې چې راباندې تکراروې یې. زه او ته اوس یوازې دوستان یوو، بس.

بل پیغام یې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته یې د دوستۍ کلمې خوند راکړ، پر همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازیګره مې چورت سم و.

*****

نننی سهار له نورو سره توپیر درلود، بیګاني باران هوا یخه کړې وه، د سړک پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړک لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلک بېغمه ول.

موټرونه ډک- ډک تېرېدل، یو هم نه راته درېد، خو اندیښنه مې نه درلوده، هوا پاکه وه، ماسک (پوز بند) ته هم اړتیا نه وه.

یو تور سراچه موټر رانږدې شو، څراغونه یې راته روښانه او ګول کړل، ما هم مازې سر ورته وښوراوه، راته ودرېد. د مخې په سیټ کې د یو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت کړ، ښه ورسره سرېښ شو، وروسته یې زه خوا ته ورکښېناستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښیښې یې بندې وې. ښه پاک سوتره و، داسې نه و، لکه د نورو لیني موټرو په شان. راډیو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نیولی و، د یو ځانوژونکي برید له خبره وروسته یې د پوهنتون او دانشګاه توده مسأله راواخیسته، خبریال ښه په خوند وویل: (پرون بیا هم د پوهنتون او دانشګاه د نومونو پر سر په ولسي جرګه کې نانداری روانې وې، خو سره له زیاتو بحثو او نانډریو کومې پایلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د یو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول کارونه د پردیو دي، دانشګاه دلته څوک پیژني؟

خوا ته یې ناست ځوان حوصله ونکړه، په دري ژبه یې وویل:

- خی دیګه افغانستان ره هم افغانتون بسازین.

د لومړني کس غږ لوړ شو:

- که افغانتون شي یا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو يې څه.

دویم دا ځل په پښتو ورته کړل:

- ولې يې څه، موږ افغانان نه یوو که څه؟
- چې یاستئ، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.

موټروان وخندل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکی غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه ښایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره يې له ورایه توپیر کېده.

دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه يې سپینږیری بریښېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنګې کې ولید، ښه نوراني سړی و.

هغه دواړه يې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا يې چونګ هم ونه خوت.

ورپسې يې په کراره وویل:

- شرم دی، هر وخت جنګ، په مازې خبره جنګ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل ګریوان رانیسئ، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟

سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنګې راورسېد، کرایه مې موټروان ته ونیوله، له موټر نه ښکته شوم.

په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپتیا خپره وه، ماپسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنګه فضا يې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

څلورمه کارته راورسېده، ښکته شوم، دفتر مو سړک ته لنډ و، څو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

*****

په فېسبوک کې مې د ملګرو لیکنې په ارامه وکتلې، خوښې مې کړلې او پر ځینو مې څرګندونې ورکړې.

ښایسته څنډ ووت، نګین راښکاره شوه، په لیدو یې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېګاه مې چې خبرې ورته زده کړې وې، ټولې مې بیا له یاده ووتې، په همدې کې وم، چې سلام یې راغی. خوشحاله یې کړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.

ورته ومې لیکل:

- علیکم سلام، څه حال دی، ښه یې؟
- شکر دی، دفتر ته پخیر راغلې؟
- پخیر اوسې، مننه.

ویې لیکل:

- د سهراب پر ځای که درویش درته وایم، نه خفه کیږې.

زما خپله هم درویش خوښېده، ورته ومې لیکل:

- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښیږي، ځکه مې غوره کړی.
- بیا نو سمه ده، زه همدا درویش درته وایم.

پرې یې نښودم، بیا یې ولیکل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وې، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور یې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه لیکل، خو زیاته حوصله مې ونشوه کړی، پر لیکدړه مې ګوتې ورکېښودې:

- نګین!
- بلې.
- کله چې تا سره چټ کوم، ډېره ارامي احساسوم.
- بیا نو ښه احساس دی.

زه یې لیکلو ته پرې نښودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، زه او ته یوازې د دوستۍ په چوکاټ کې ښه یوو.
- سمه ده، ستا خوښه.

په همدې کې مې یوه بیګانۍ خبره را په یاد شوه، ورته ومې لیکل:

- غواړم، یو پارسي ناول پیدا کړم، که یې پېژنې، نوم یې راکړه!
- زه په کتابونو کې دومره بلده نه یم، رښتیا یو کتاب مې لوستی، ښکلی او جذاب ناول دی، بانو نومیږي، مسعود بهنود لیکلی، زما خو ډېر خوښیږي.
- مننه.
- مګر څنګه یې تر لاسه کوې؟
- دلته به یې ولټوم، که نه و، بیا یې له ایرانه را غواړم.
- سمه ده، ته خپله ښه پوهیږې.

زیاته یې کړه:

- رښتیا په انټرنټ کې یې وګوره، وي به.
- هو، وبه یې ګورم.
- ښه نو، که کار نه لرې، څه سباناری خورم، که بېرته راغلم بیا خبرې کوو.
- سمه ده.

*****

خاله ښوروا پخه کړې وه، ربښتیا هم چې خوندوره وه، څو تازه مرچ مې ورسره وخوړل، سخت خوند یې وکړ.

د ماسپښین له مانځه وروسته مې فېسبوک ته سر ورښکاره کړ، نګین دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترګو یې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، ویښتان یې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د یوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرګندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړ، خو په څرګندونه کې فکر یووړم، څه مې ورته لیکلي وای؟ اخر مې دا لنډه کرښه ورته وکښله: (د توصیف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وینم).

همدا توري مې په لیکخونه کې هم ورته ولیکل:

دقیقه به نه وه وتلې، چې ځواب یې راغی:

- منته کوم، هیلمنه یم، چې بیا مې عکس خپور نکړې، ګنې نه دې بخښنم.

خبرې یې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ویلی.

ومې لیکل:

- لطفاً! نور دا پېغور مه راکوه.
- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواهه، د مېز درب سره د همکارانو سترګې رابرګې شوې، ذکې نه د مجلې ډیزاین پاتې شو، هره دقیقه به یې یو ځل سترګې ماته را اړولې.

تر مازیګره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ایله چې له کمپیوټر نه د لېرې کېدو پلمه راپیدا شوه او پاڅېدم.

*****

پوره یوه اونۍ وتلې وه، بیخي فیسبوک بد راته ښکارېد، هغه فیسبوک ته نه راتله او زه اندېښنو پر سر اخیستی وم. موبایل یې هم زنګ نه تېراوه.

دوشنبه وه نن، څه باندې لس بجې به وې، چې راښکاره شوه، سم له واره راباندې اختر شو، له خوشحالۍ نه مې سلام پرېښود، ورته ومې لیکل:

- نګین، زما خو له خفګانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
- ولې؟
- دا څو ورځې نه ښکاریدلې، خیریت و؟
- هو ولا، اوس فیسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
- څه ستونزه لرې؟
- نه، دا څو ورځې رخصتیاني دي، کور کې ګڼه ګونه ډېره ده.
- د څه رخصتیاني؟
- د پیغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي کنه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتۍ نه لرئ؟
- نه، موږ یوازې د پیغمبر د میلاد ورځ لرو.

سمدستي یې وپوښتل:

- تاسې عزاداري کوئ؟
- نه، موږ په دې ورځو کې روژه نیسو، صدقه ورکوو، هغسې یې نه نمانځو لکه تاسو.
- یعني بیا هم موږ پوره نه منئ؟

بیا یې ولیکل:

- تاسو یوازې د عاشورا ماسپښین منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟

په چورت کې یې بوتلم، ربنتیا هم د حضرت محمد^ص د رحلت ورځ خو دلته نه نمانځل کیږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بیا هم ونه ځنډېدم، ورته ومې ولیکل:

- هو، خو کله چې موږ اولین او اخرین پیغمبر وایوو، عقیده مو همدا ده، چې بل پیغمبر نه راځي، همغه یوه د میلاد ورځ یې غوره ده، چې ونمانځل شي، وفات ته یې له همدې امله موږ دومره پام نه کوو.

ویې لیکل:

- درویشه، بده ونه منې، زه خوشحالیږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه غواړې څه ووایې، ولې؟

- درته ومې ویل کنه، آیا نور هم څه پاتې دي؟

- نه، ګوره کنه، موږ د خپل دین هر څه په ښکاره بیانوو، خو تاسې یې نه وایئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.

ورته ومې لیکل:

- نګین! موږ په هغو شیانو هم عقیده لرو، چې تا یې یادونه وکړه، خو یوازې په طریقه کې یې توپیر دی.

بې ځنډه یې بل پیغام راغی:

- درویشه، دا بحث مې خوښیږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ معلومات راکړې، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.

ځواب مې ورکړ:

- د اسلام دين خو لکه د نورو اديانو په شان نه دى، دا خو لوى دين دى، د څه په اړه معلومات؟
- همدا چې د شيعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پيل شول.
- سمه ده، په سترګو.
- ډېره مننه، ګرانه دوسته.
- هيله کوم.

د غرمې ډوډۍ تياره وه، خاله دسترخوان راووړ، نور نو کومه موضوع هم په ذهن کې نه راګرځېدله، ما ويل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې ليکل:

- نګين، زمونږ غرمنۍ تياره ده.
- نوش جان يې کړه.
- نه راسره ميلمه کيږې؟

په خندا يې کړل راته:

- هههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، ښه اشتها ولرې.

*****

يوازې د نګين پر ليکنه مې يوه لنډه څرګندونه ورکړه، نور برابر ليکخونې ته لاړم، هغه هم لکه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه يې زما سلام ته عليک وويل، وريسې يې وليکل:

- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر ورکوې.
- هيله کوم، ستا مطالب ښکلې دي.
- مننه.

ما سره تازه کومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځنډېدله، شايد هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت يې ونه نيو، د ليکلو نښانه يې راښکاره شوه، پيغام يې راغی:

- رښتيا، زما اوستا بحث څنګه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوې که څنګه؟
- ههههه، نه هغسې نه، ما ويل يوه مکمله ورځ به پرې وغږېږو، اوس خو هسې هم وخت کم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو ګوره زه ملا نه يم، ټول معلومات نشم درکولی.
- دا شيان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان بايد دومره پوه شي، چې قرآن کې څه ليکلي او مفهوم يې څه دی.

پخه خبره يې وکړه، خوند يې راکړ:

- هو، ته ښه وايې، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلايلو سره يې نشم تشريح کولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهېږې، همغه ووايه!
- سمه ده.
- هو، يو تر بله بحث نه کوو، پوه شوې، يوازې معلومات ورکوو.
- بلکل.

درې غټې مسألې مې په ذهن کې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:

- ګوره! يوه د صيغې مسأله ده، موږ يې حرامه ګڼو، خو تاسو يې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه کې د پښو وينځلو مسأله ده، تاسو يې مسح فرض ګڼئ او موږ يې وينځل.

- هو.
- او دریمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلرئ او کنځاوې ورته کوئ، خو مورِ بالعکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.

لنډ پیغام یې راکړ:

- ښه نور؟

دا وخت یوه بله مسأله را په یاد شوه:

- رښتیا، شیعه ګان د وحی نزول پر حضرت محمدص باندې تیروتنه ګڼې، هغوی وایي، چې باید پر حضرت عليرض باندې نازل شوې وای، په دې کې جبراییل تېر وتلی. دا مسأله هم مورِ ناسمه بولو.

سمدستي یې ځواب راغی:

- نه، دا خبره نه منم، شیعه ګان حضرت علي د امام په نوم پیژني، دا ټول دروغ دي، هسې شیعه ته نسبت ورکول کیږي.
- ښه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وایم.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکاریدله، وروسته یې ځواب راښکاره شو:

- شیعه ځکه اصحابان نه مني، کله چې پیغمبر وفات شو یا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله ګټه ټول مسایل تحریفول او د پیغمبر کورنۍ سره یې زیاتی کاوه.
- کومو اصحابو؟
- یو یې عمر درته یادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پیدا شوه، نو له علي به یې مرسته غوښته، چې د هغه حق یې ضایع کاوه، ان ځینې وخت به یې هغه په کور کښېناوه.

ورته ومې لیکل:

- يعني د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟

ځواب يې رانکړ، ور زياته مې کړه:

- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فکر نه کوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.

- ته خو غوږ شه!

لاسونه مې ليکدړې نه لېرې کړل، لږ وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دی، بايد حق يې ورکړ شي، خو دنيا يې چې سترګې ورپټې کړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه ورکاوه.

- ښه د صيغې په اړه؟

- هو.

زياته يې کړه:

- دا خو منځ چې د پيغمبر او امامانو په وخت کې ډېرې ښځې بې سرپرسته وې، د جنګ له امله، دا چې فساد ونکړي صيغه ورته روا شوه. اوس زيات نارينه پخپله ګټه دا کار کوي، چې ښه نه کوي، خو په قرآن کې دا آيت شته.

ځواب مې ورکړ:

- هو منم يې، دا آيت شته.

- فکر کوم، د مومنون يا نور سوره ده.

- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوی.

- نه درويشه، هېڅکله آيت نه منسوخيږي، يوازې په مختلفو وختونو کې يې تفسير فرق کوي، وګوره! يو ځای په قران کې راغلي، چې که مېرمنو

مو ستاسو نافرماني کوله، ان کولی شئ، هغوی په کوټک ووهئ، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې راښکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې ښځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لاړم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په ښکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شیعه ګان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې ښکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ایله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شیعه وژنه د زمانې دود ګرځېدلې، ولې؟ آیا زموږ پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکړه، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نګین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندیږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

له لږ غلي پاتې کېدو وروسته يې ځواب راکړ:

- سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

*****

نن زړه نازړه وم، ما ويل که فېسبوک راخلاص کړم، بيا بحث راسره کوي. حيران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېد او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه.

لږ مې ځان وغولاوه، خو دومره د تينګې نر نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ يې بدل شوی و، بيخي بل رقم و، برېښېده چې په هر څه کې يې بدلون راوستی و، ځينو يې په اړه پستونه (څړوني) هم کړي ول.

نګين لا نه ښکارېدله، ما يو پارسي شعر وځړاوه، يو دوه دقيقې به وتلي وې، چې لمړی ځل نګين خوښ کړ، ورپسې يې پيغام هم راغی:

- ګرانه يوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقيدوي بحث نور نه کوو، عيسی په خپل دين او موسی پخپل دين، سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدايه غوښت، ورته ومې ليکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په انديښنه کې وم.

- د څه انديښنه؟

- ما ويل تر منځ مو خفګان راپيدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وينم.

زیاته یې کړه:

- رښتیا زه نن یو چېرته ځم، لمړی فېسبوک ته راغلم، ما ویل تا خبر کړم.
- ډېره مننه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ویل، چېرته؟
- د کور لپاره سودا اخلم، بیا د یو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- ښو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول یې بېرته راته ولیکل:

- بجې؟؟

حیران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي کې څه وایي، مترادفه کلمه مې ورته ونه موندله، ومې لیکل:

- یعني څه وخت ځې، اوس ځې که وروسته؟
- بس لږ وروسته تیاریږم، ځم.

زه تم شوم، هغې لیکل کول، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ځینې کلمې ډېرې سختې وایې، هېڅ نه ورباندې پوهېږم.
- وبخښه نو، ایراني کلماتو سره بلد نه یم.

ویې لیکل:

- ما ته ځیر کیږه، زده کوې یې.
- سمه ده، خو په کوچنیو تیروتنو پسې مه ګرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غتیږي، مهمې کوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښیږم چې زما غلطۍ ونیسې.
- وګوره، ګناه دې خپله ده، خوښیږم نه، خوشحالیږم وایه، ښو ځله مې درته وویل، اما ته له خپلې ښوونکې سره ضد کوې.

- هههههه.
- خندا يې هم درلوده؟

نوبت يې رانکړ، بيا يې وليکل:

- ښه نو زه درنه ځم.

د هغې پخپله اصطلاح مې ورته وليکل:

- د ځان مواظبه اوسيږه.
- ته هم، د الله پامان.

*****

چهارشنبه وه نن، کمپيوټر مې روښانه کړ، انټرنټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امين الله غږ شو:

- مدير صيب، نيټ خراب دی.

څه به مې ويل، زما په لاس کې نه و، ګنې يوه شيبه به هم نه و رانه خراب شوی. لس بجې شوې، لا يې هم څرک ونه لګيد، زړه کې مې ويل خدايکه جوړ شي. غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکيده، پاڅيدم مانځه ته لاړم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکۍ مې ناستې ته زړه ونه شو، د مېز څنګ ته پر کاوچ کښيناستم، د ځان سره مې وويل:

- نن لکه چې انټرنټ جوړ نشو.

ذکي مخ راواړاوه:

- جوړ شوی.
- څه وخت؟
- ته چې مانځه ته لاړې.

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپیوټر ته کېناستم، نګین یو اوږد نظم رالیږلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شیطانت او غیر انسانیت نه پکې شکایت شوی و.

کتل مې چې پیغام یې رانښکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پاڼه یې وځروه، خوشحالیږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه یې پسټ کوم.
- سمه ده، زه یې پسټ کوم.

شعر مې وځړاوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله خرګندونه یې هم ورباندې ورکړله.

شېبه وروسته یې راته ولیکل:

- درویشه، نور په شیعه او سني پسې نه ګرځو، زه او ته مسلمانان یوو او بله دا چې انسانیت مهم دی.

زیاته یې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنګ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول یې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته یې ورکوي اختیار لري.
- هو، ګرانې همداسې ده، منم یې.
- خوشحاله یم ګرانه، چې راسره موافق یې.
- هیله کوم.

هغه وخندېدله، ورته ومې لیکل:

- نګین شعر دې ډېر ښکلی دی.
- زما نه دی، هو، د ایران حالت پکې ښه انځور شوی.
- د افغانستان هم.
- شاید.

موضوع یې واړوله، رانه ویې پوښتل:

- رښتیا هغه کتاب دې پیدا کړ؟ همغه تا چې ویل رومان.
- نه ولا، دلته مې پیدا نکړ، هغه سړی مې تر اوسه نه دی لیدلی.
- ښه ته اوس ماته یو رومان ووایه!

ومې لیکل:

- سم یې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ویل که ته یې راوښیې.
- سمه ده.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکارېدله، پیغام یې راغی:

- درویشه، د پسته بکس پته دې راته ووایه!
- څه یې کوې.
- هسې ما ویل، که ماته موقع پیدا شوه، زه یې دراستوم.
- نه ګراني، زما مقصد دا نه و.

وخندېدله، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- زه یې هم همدا نن نه درلېږم، ته دې پسته بکس ووایه!
- اوه، نګین ته هم.
- راته ویې لیکه، بیا خفه کیږم درنه.
- ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

ما ځانګړی پسټ بکس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حیران دې ته وم، چې له چانه پوښتنه وکړم، انډیوالان مې هم تر ما نابلده ول.

پر امین الله مې غږ وکړ:

- امین الله، دفتر د پسټ بکس پته لري؟

ورو د ځان سره وبونګېد، مخ یې راواړاوه:

- د مطبوعاتو جمال یې لګه چې مسوول دی، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڅېدم، جمال ته ورغلم، رښتیانی همغه یې مسوول و، د پسټ بکس پته مې څني واخیسته، بېرته په منډه راغلم، د نګین څو پیغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درویشه، څه شوې؟ - لاړې - ولې ځواب نه راکوې؟

ورته ومې لیکل:

- وبخښه، پته مې ایله راپیدا کړه.

- ښه راته وې لیکه!

پته مې ورته ولیکله، ورپسې مې وریاده کړه:

- زه خپل پسټ بکس نه لرم، دا د دفتر دی، یوازې د تلیفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

*****

نن یې یو اوږد غزل خپور کړی و، د حافظ غزل و، یوازې خوښ مې کړ، څرګندونې ته مې خوښه ونه شوه، لیکخونې ته لاړم، هغه لا نه وه راغلې، خو لنډ پیغام یې راته پرېښی و:

- درویشه، ستا خپل عکس مې تر اوسه نه دی لیدلی.

ځواب مې ورنکړ، د خپلو عکسونو فولډر ته لاړم، تېر کال مې په ژمي کې څو عکسونه اخستي ول، یو مې پکې خوښ کړ، سپینې جامې مې د واورې بکګرونډ

سره ورته وې، يوازې تورې کورتۍ او د سر تورو ويښتانو مې ورسره توپير درلود، نور لکه په سپينه واوره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلي هم ول، په ځنګ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښايسته ځنډ وتلی و، وروسته په غوږۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د نګين و، ليکلي يې ول:

- ښايسته ځوان يې، خپل دې دی.

ومې ليکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.
- سمه ده، ډېر عالي عکس دی، ربښتيا کابل کې واوره شوې؟
- نه، دا مې پروسږن دی.
- ښه ښه.

بيا يې وليکل:

- د دراوزې زنګ دی، بېرته ژر راځم.

ځنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپيوټر غوږۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند ويب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کيفيت په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پيغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نيمګړې نشوی پرېښوولی؛ بيا د پيغام کړنګ شو، خو اوس يې د پايلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې يې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

دريم پيغام يې هم راغی:

- درويشه ته چېرته يې؟

ورته ومې ليکل:

- دا دی راغلم.

ويې خندل:

- ههههه، څراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
- رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.

ورزياته مې کړه:

- شعر دې ښکلی و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دی.
- ښه د حافظ دی.

ورته ومې ليکل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدريسي نصاب کې د حافظ کتاب شامل دی.
- وې به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې ګڼي.

هغې وليکل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري. ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا پکې هېڅ دی.

زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليکل:

- نګين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنګي تيری نه دی؟
- ولې نه دی، عربانو چې هېواد ونيو، خلکو ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم کې شو.

زه يې ليکلو ته پرې نښودم، زياته يې کړه:

- درويشه، پرېږده دا خبرې، په تيرو پسې سر مه خوږوه، نړۍ مخکې ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته ووايه!
- اوس نه، لږ وروسته يو ځای ته بيا ځم، کيدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، انديښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ويل، رښتيا مې هم انديښنه کوله.
- نه نو، نوره انديښنه له زړه وباسه.

ويې پوښتل:

- درويشه، څو ايرانۍ ملګرې لرې، رښتيا به راته وايې؟
- څه ډول ملګرې، يوازې د چټ او که تولې؟
- هو، هم د چټ او هم تولې عادي.
- يوه ده، هغه نګين نوميږي، په چټ کې ورسره ملګري کوم، نوري تر اوسه پوره نه پيژنم، يوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړې دي.

وخندېدله، خو ډېره نه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ښه، ټول څومره ايراني ملګرې لرې، ۳۰ که ۱۰۰ که ....؟؟
- يوازې يو څو محدود ملګري دي، ټول شايد ۲۰ تنه وي.
- پوهيږې، زما ملګرې زياتره ښځې دي، چې ځينو سره ته هم ملګری يې، ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملګرتيا غوښتنه کړې، ما يې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

*****

پرونۍ ورځ ډېره په سختۍ تېره شوه، تر مازيګره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه يو شی مې چې ورک کړی وي. نن مې په شنه سهار فېسبوک خلاص کړ، نګين نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوی وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې يو هم نه و راغلی، پرون مې يو څو تصويري سندرې ډاونلوډ کړې وې، ما ويل راځه هغه وګورم. غوږۍ مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

يو وخت په غوږۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، نګين وه:

- درويشه سلام، فېسبوک کې يې؟

ورته ومې ليکل:

- هو، يوازې ستا په تمه.
- مننه.

زياته يې کړه:

- پرون لاړم، تا ته مې کتاب واخيست، درته پسټ مې هم کړ.
- اوه ګرانې، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.
- رښتيا هغه کتاب چې ما ښودلی و، هغه نه دی، دا مې بل درواستاوه.
- غټ زحمت دې ويستلی ولا.
- اوه، زه او ته دوستان يوو، په دې کې بيا زحمت له کومه شو.
- ډېره مننه.

غږ يې راباندې وکړ:

- خو درويشه!
- بلې.

- پرون سخته خفه شوم.
- ولې په څه؟
- پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهيږې څه يې راته ويل؟
- څه؟
- هر چا يو- يوه خبره کوله، يوه ويل: څه کوې طالبانو ته پست استوې، ومې ويل نه، هغه يو ليکوال دی، په وطن مين انسان دی، بل ويل: ولې دلته څوک نه و، ايله په افغانستان کې، بل به له خندا شين شو.

زياته يې کړه:

- درويشه، ډېر بد خلک لرئ، په خدای چې ډېر بد ملت ياستئ.

په تشه خندا مې ځواب ورکړ:

- هههههه.
- خانده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نيکونو نومونه يې هم زده نه ول.
- داسې څنګه کيدی شي؟
- ګوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر يو يې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېږم چې زده يې نه ول، که يې نه درلودل.

ورته ومې ليکل:

- آيا هغوی رښتيانی افغانان ول؟
- هو نو، زه دروغ درته وايم؟

ما بيا د خندا په نخښه د هههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنډه يې ځواب راکړ:

- په خدای د ژړا ځای دی، نه د خندا.
- نګين، ما خو ډېر مخکې درته ويلي ول، موږ سره د وطن مينه نشته.

- هو والله.

زياته يې کړه:

- خو ته ښه انسان يې، ته تر نورو بېل يې، باور وکړه.
- مننه ګرانې، بيا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هيڅ معنا نه لري.

*****

نن يې بل تصوير ځړولی و، خپل يې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا څيزونو ورباندې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښايسته ښځه وه، شا ته يې دېوال باندې د سرو او سپينو زرو رنګارنګ شيان راځړېدل، د غتې تورې څوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا يې داسې پر شونډو برېښېده، لکه عادت يې چې وي.

تصوير مې خوښ کړ، ورپسې يې دوه نورې ليکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوې لوستی، امين الله مخامخ راته ودرېد، ګڼ کاغذونه يې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې ګڼه؟
- هو، ويې ګوره، دا ځل بيخي تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لږ لږ مې د مجلې پاڼې واړولې، هملته پر ميز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسووليته شوی وم، د دفتر کار ته مې زياته توجه نه کوله.

کله کله به له ځانه وشرمېدم، چې سرېيه بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو بايد ځانته حلال کړم.

خو چا ته وايې! بيخي لکه معتاد داسې وم، بېرته فېسبوک ته شوم، نګين راغلې وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، ښه يې.
- شکر دی، ستا څال دی؟
- د الله فضل دی.

زه تم شوم، هغې بيا راته وليکل:

- درويشه، عکس دې وليد، هغه د ايران ملکه وه، د لومړي پاچا ښځه او د مصر د پاچا لور.
- ښه ښه دا هغه وه، د شاه ښځه.
- هو د محمد رضا شاه ښځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، ګنې ډېره ورباندې ګرانه وه.
- نو ولې يې طلاق کړه؟
- خو درته ومې ويل.

زما په مطلب پوهه نشوه، ورزياته مې کړه:

- پوه شوم، خو بله ښځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.
- نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې څلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورګانې.
- ښه نو دا ښځه بيا څنګه شوه؟

- انګلستان ته لاړه، هلته یې واده وکړ، خو چې کله دلته په ایران کې وه، سخته ناروغه شوه، فکر کوم د مالت[1] تبې ونیوله، له هغې وروسته یې د بې اولادۍ ستونزه پیدا کړه، ګنې په رضا شاه باندې ډېره ګرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.

دا وخت یوه پوښتنه پر زړه راوګرځېده، ونه خندېدم، ژر مې ورته مخکې کېښوده:

- نګین هدف مې بحث نه دی، بس یوه پوښتنه کوم.
- وکړه!
- د ایران خلک په یو وخت کې له یوې نه زیاتو ښځو سره واده کولی شي؟

ویې لیکل:

- هو، که د چا اقتصادي وضعه ښه وي، کولی شي.
- یعنې ستاسو په مذهب او قانون کې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضایت وي، د نورو یې څه.
- پوه شوم، مننه.

راته یې ولیکل:

- درویشه پوهېږې؟
- له څه نه؟
- کومې لیکنې مې چې پورته کړې، خلک اوس د هغو علت رانه پوښتي.

ما یې لیکنې نه وې لوستې، دامین الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله چې ما نه دي لوستلي، ورته ومې لیکل:

- ښه نو تا څه ورته وویل؟
- همدا اوس اخته یم، ځوابونه ورکوم.

[1] مالت: د وزې له شیدو اخستل شوې تبه

- هغوی څه وایي؟

وخندېدله، وروسته يې د ليکلو نښانه رانښکاره شوه، پيغام يې راغی:

- فکر کوم، د غم او ښادی احساس هم له دې لارې ليږدول کيږي.راته وايي، چې ولې غمجنه يې، څه خبره ده او...؟
- رښتيا هم د احساساتو درک ښه کيږي.

ورزياته مې کړه:

- خو يوه خبره ده، زياتره خلک د بل له زړه نه له شيطانته پوهيږي، نه له صداقته.
- يعني حسونه دروغ شوي؟
- شايد، اوس زياتره خلک هر څه ته له منفي اړخه ګوري.
- رښتيا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.

ورته ومې ليکل:

- ګنې څه اړتيا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتني وکړي، ستونزه يې څه ده؟

لږ وخندېدله، وروسته يې ځواب راکړ:

- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چټ خراغ مې ګول کړ.

ورپسې يې وخندل:

- هههه ښه، يعني ته په دې پوښتنو خفه کيږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود يې.

ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، يوازې همدومره مې ورته وليکل:

- په نورو کارونو کې حسود نه يم.
- ودې ليدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس يې.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

- گرانه، د وره زنګ دی، ګورم چې څوک دی.
- ښه ده، ورشه.

*****

نن يې د فېسبوک پر پاڼه څه نه و ځړولي، يوازې د ليکخونې پر سمبول باندې سره شمېره ښکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليکخونه مې خلاصه کړه، راته ليکلي يې ول:

- عطر تو این هوا را پر کرده --- این هوا آن هوای سابق نیست.

بيا يې ليکلي ول:

- د يراحې سندره ده.

ورته ومې ليکل:

- سندره مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.
- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايې، مهدي يراحي نومېږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتخنېد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې کومه خبره راته نه وه کړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالۍ احساس کاوه.

ما ويل راځه همدا يې ښه وخت دی، بل وخت خدای زده کله پر لاس راځي، ترې ومې پوښتل:

- نګين، کله هم په خپل ژوند کې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليکل:

- هو څو ځله، مينه مې ډېره خوښېږي.
- نه، داسې مينه چې د هېريدو نه وي؟

- هو کنه، کله کله مې پر زړه هم راوګرځي.

خبره یې وغځوله:

- درویشه، پوهیږې، نارینه تل په خپل غم کې وي، خو ښځې بیا داسې نه دي، هر ډول سختې ګالي خو دهوکه نه کوي.
- لکه چې ښه دردېدلې یې.
- رښتیا وایم، ناځوانه دي.
- ټول به دغسې نه وي ګوره.

ویې لیکل:

- ښه، ته راته ووایه!

یو ځل مې ویل راځه ورته ولیکم، چې زه پر تا رښتیانی عاشق یم، بیا مې ویل، نه، خفه به شي، خدایکه یې بیا پخلا کړی شم.

بل پیغام یې راغی:

- درویشه، څه شوې؟
- همدلته یم.
- ښه نو ووایه، ته عاشق شوی یې.

ځواب مې ورکړ:

- هو، دوه ځله.

ورزیاته مې کړه:

- خو دواړو ډېر دوام ونکړ.
- ولې؟
- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مینه عیب دی، خلک ورباندې شرمیږي.
- ډیر افسوس کوم.

خبره يې وغځوله:

- ما هم يو زلمي سره دوه کاله مينه وکړه، هغه مې ډېر خوښېد، بيخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو يوه ورځ مې له څو نورو ښځو سره وليد، له همغه وخته مو بيا اړيکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فکر کوې؟
- د څه په اړه؟
- د عاشقۍ په اړه.
- يعني بيا عاشقه شم.
- نو څه کيږي؟

غلې شوه، ما هم څه ونه ليکل، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- عشق ښه دی کنه؟
- هو نو، همدا عشق دی چې ژوند دی.

دا وخت مې خپل موبايل ته پام شو، پرون يو چا ډير ښه پيغام را استولی و، ټول خلور کرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره يې سر خوړ، همغه پيغام مې ورته راواخيست:

- گل ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښايسته، پتنگ ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښکلی، شمعې ته مې وويل: عشق څه دی؟، ويې ويل: تر ما سوځوونکی، عشق ته مې وويل: آخر ته څه يې؟ ويې ويل: فقط يو نظر.

سمدستي يې پيغام راکړ:

- ښه اوس يې له کوم ځايه پيل کړم، يعنې يو نظر کافي دی؟

- پوهیږې، د مینې په کتو کې خومره رازونه دي، له عاشق پرته بل څوک نه ورباندې پوهیږي.

وخندېدله، غوښتل مې بیا یوځه ورته ولیکم، خو کاته مې چې لیکنه یې راښکاره شوه:

- نه، نه پوهېږم.

زیاته یې کړه:

- زما لپاره مینه دوه اړخیزه پُل دی، چې یو لوری یې د مینې دی او بل یې د مهربانی.
- منم یې، خو بیا هم کتو ته اړتیا شته.
- په هغسې مینه زه باور نه لرم.
- نګین، ډېر پخوا دا ویل شوي چې مینه ژوند دی.

ونه خندېدله:

- ودې لیدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تیرېږي.
- خو چې کتل نه وي، د هیڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د ښایست او نه د ژوند.
- سمه ده، بیا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.

وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:

- نګین!!
- درویشه نه یې منم.
- وګوره! زه څه درته وایم.
- نه نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.

ووېرېدم، ما ویل لکه چې بیا مې کار وران کړ، ورته ومې لیکل:

- خفه شوې؟

ځواب يې رانغی، بیا مې غږ مې پرې وکړ:

- نګین، زما خبره خو واوره.
- وایه.
- ته خو ګوره زه څه درته وایم!
- ولې زه ستا دوسته نه یم، که یوازې خبرې کوو، بس.

اوچته لکه له خوبه چې راوېښ شم، خو زه سادګی لا هم وېرېدم، ما ویل خدای زده، له دې خبرې به یې مطلب څه وي، بابېزه مې وګڼله، ورته ومې لیکل:

- نګین، پوهېږم، خو ته ماته اجازه راکړه.
- ښه وایه، زه په تمه یم.

ورته ومې لیکل:

- په غوصه کېږه مه نو؟
- زما غوصه څه کوې، وایه.
- نه، نه یې وایم، وېرېږم.
- ووایه ژر کوه!

نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې لیکل:

- ښه ده، درته وایم یې.

خو بیا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې یې دوه زړی کړی وم، په چورت کې یې بوتلم، چې بیا یې پیغام راغی:

- درویشه ووایه کنه، ژر کوه!
- ښه دا دی لیکم یې، لږ خو صبر کوه.

د زړه درزا مې وار په وار زیاتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې لیکل:

- گوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې ځنګه درک کړې وې، ځنګه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته راښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه....

بې ځنډه یې وپوښتل:

- زړه دې ځنګه؟؟

نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدړه باندې ګوتې ټینګېدلې، لاسونه مې رېږدېدل، بل پیغام یې راغی:

- درویشه! خدای ته وګوره، ولې زړه دې؟

نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:

- زړه مې ربښتیانی دربانديې بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.

- وااای خدایه.

بیا یې ولیکل:

- وای درویښه، زړه مې وښوېږد، ته ربښتیا وایې؟

- باور وکړه، نه مې ورځ ورځ ده، نه مې شپه شپه.

نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لړزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- درویشه، یعنې ته...

زیاته یې کړه:

- یعنې ته ربښتیانی راباندې عاشق یې؟

همدومره مې ورته ولیکل:

- هو، ګرانې، له همغه اوله.

- وای خدایه، درویشه ربښتیا ووایه.

احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

- رښتیا وایمممممممممممممم.

ځواب یې راغی:

- ټول بدن مې ریږدي، زما هېڅ باور نه راځي. دا ته څه وایې؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم ویرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ویل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې لیکدړې ته ګوتې ور تیرې کړلې، زړه مې هم نه و، خو له ناچارۍ مې ورته ولیکل:

- ما وبخښه، که زما په خبره خفه شوې یې.

همدې سره یې پیغام راغی:

- ته څه وایې، دا اوس واقعیت دی که ټوکې کوې؟

په دوو کې یې حیران کړم، نه مې هو ویلی شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په یاد شوه، ښه اوس څه ورته ووایم؟ په همدې کې وم، چې بیا یې جدي ولیکل:

- درویشه! دا خبره دې اټکلي وکړه، که رښتیا هم راباندې عاشق یې، د خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پټه یې کړم، هغې د ټینګار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، ګنې له وړاندې هم پوهېدله، چې زه وربانديې مین یم. ښه په زغرده مې ورته ولیکل:

- هو، زه دربانديې عاشق یمممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعیت دی!

همدې سره له فېسبوکه ووتله، خدای خبر زما رنګ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې ښخه نه راخوت، له همکارانو مې حیا کوله، ګنې همله مې خپل سر ته سوکان وېستل، ځان به مې ښه ریشخند کړی و. بله چاره نه وه، لیکخونې ته ونښتم، یو په بل پسې مې پیغامونه ور سر کړل.

راښکاره نه شوه، خو اوس مې زړه چېرته صبرېد، شاته مې ډېره ووهله، نور مې هېڅ نه کول، کرار ناست وم، یوازې دواړه سترګې مې فېسبوک ته پاتې وې، بس.

څو دقيقې به وتلې، چې بېرته راښکاره شوه، سم له واره يې په ليکخونه کې ليکل پيل شول، پيغام يې راغی:

- درويشه، کمپيوټر مې نږدې مات شوی و، وغورځېد.

غټه ساه مې واخيسته، ستونی مې واز شو.

کاته مې چې بيا يې وليکل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه کيږه، هېڅ خبره نشته.

ځواب مې ورکړ:

- ستا پر ځای ستا کمپيوټر اغېزمن شو.

- نه ګرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زياته يې کړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درويشه، ګوره زه هم.

- ته هم څنګه؟

ويې ليکل:

- تيرې دوه ورځې رخصتۍ کې چې نه وې، باور وکړه، هېڅ فېسبوک خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وکړم، خو ته نه وې.

ورته ومې ليکل:

- ګرانې همدا هغه احساس دی، چې زه يې ستا پر وړاندې له اوله لرم.

ويې ليکل:

- يعنې زه هم درباندې عاشقه يم.

- هو، خو ته يې د ويلو جرات نه لرې.

- درويشه، هېڅ باور نشم کولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر کړي ول، بيا مې ورته وليکل:

- گراني، زه درباندي عاشق یم، یوازې ستا عاشق!

نوبت مې ورنکړ، ورزیاته مې کړه:

- نګین، ته هم راته ووایه نو!

- څه؟

- همدا چې راباندې عاشقه یې!

راته ویې لیکل:

- درویشه! محمد رښتیا راته ویلي ول.

حیران شوم چې محمد بیا دلته له کومه شو، دا څوک دی؟

ترې ومې پوښتل:

- څوک یادوې؟

- همغه محمد یادوم، چې زما په اړه درسره غږېدلی و.

را په یاد شو، همغه چې د دې د عکسو لېږې کېدو لپاره راسره غږېدلی و، ورته ومې لیکل:

- ښه، هغه څه ویل؟

- ویل یې چې ته رانه لاس ناخلې، هېڅ دلیل نه منې او یوازې ما غواړې.

ځانته مې وکتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب ورکړ:

- هو نو دروغ خو مې نه دي ویلي.

- ځکه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.

سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه یې همغه وخت درک کړی یم، ما یې په زړه کې ځای نیولی، خو سادګي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ویرې له لاسه کرښې په احتیاط ورته کښلې.

اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې لیکل:

- ګراني، اوس خو راته ووایه چې راباندې عاشقه یې، لطفاً!

- اوه ګرانه، کلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره لیرې یوو، کله امکان لري.

ورته کړل مې:

- مینه فاصلې لنډوي، اندېښنه مه کوه، ووایه نو!

بلاخره يې کلماتو سره لوبې وکړې:

- دربانډې عاشقه یمه، درويش جانه زړه ته مې راننوتی يې، ربښتیانی راباندې ګران يې، واقعاً دربانډې عاشقه یم.

*****

نږدې غرمه وه، منډوي کې مې ځانته کورتۍ اخیسته، موبایل ته مې زنګ راغی، شمېره ناآشنا وه، هوکې مې کړه، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال یم، له مخابراتو نه ستا په نوم یو څه راغلي، وایخلم که خپله راځې؟

- نه وروره، زه دفتر کې نه یم، ته يې واخله!

- سمه ده.

ماسپښنین دفتر ته راغلم، برابر جمال ته وروختم، د توربخن میز شاته ناست و، کمپیوټر ته يې سترګې پاتې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په لیدو يې د میز روک کش کړ، یوه وړه تړته کاغذ يې راووېست، راته ویې نیو.

ما ورته وخندل:

- یوازې همدا؟

د هغه تور نري بریتونه په خندا کاږه شول:

- نه، مرکزي پستې خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو کې چې ده، هلته خپل امانت واخله.

په همدې پلمه مې ځان ویوهاوه، ګنې په رښتیا هم لاره چاره یې نه وه رامعلومه، لمړی ځل و، چې ماته پسټ راغلی و، هغه هم له بهر نه.

خبره مې په ټوکه واړوله:

- عجب خلک دي، چې دا یې راوړ، خو هغه به یې هم راوړی و.

د هغه بریتونه بیا په خندا کاږه شول، پنډې متې یې سره وروستلې، شاته یې تکیه وکړه، زه ترې راووتم.

*****

د مامورانو رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپین مېز باندې غټ کمپیوټر ایښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، یوازې دوه سترګې یې ښکارېدلې، د ښیښې سوري ته مې خوله ورنږدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:

- ماته له بهره یو پسټ راغلی، چېرته؟

هغه په خبره کې را ولوېد:

- وروره، دا د لېږلو څانګه ده.

لاس یې کیڼ لوري ته کوږ کړ، ویې ویل:

- هاغسې شاته را تاو شه، بستې هلته راځي.

هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته یو بل تن ولاړ و، اوږد سړی و، په ډېر تکلیف یې د هغې خونې سوړې ته ځان کړوپ کړی و، لږ وروسته یې په شنه پلاستیک کې پیچلی خپل امانت واخیست، د سوړې مخه یې راته پرېښوده.

د مسوول کس خیټه په یخنکاک کې په تنګ ښکارېده، تنې یې ډېرې سره کش کړې وې، له قوارې تریخ سړی برېښېد، خو غږ یې ښځې ته ورته و.

په سر کې يې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې يې يوه پاڼه ډکه کړه، وروسته يې زما مخې ته د لاسليک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسليک مې کړه.

لږ وړاندې مې سترګې ولګېدې، بل مامور خورا ډنګر و، تورې نرۍ متې يې ښورولې، ما ويل حق به يې دا چاغ ملګرى ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سګرټي و، له جېبه يې د سګرټو ډبۍ راوويست، يو دانه يې په وچو تورو شونډو کې ونيو او ډبۍ يې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاړه وه، ماته يې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.
- ولې؟

سرې ژر له غوټې نه چاړه لېرې کړه، په تريو تندي يې شونډې وښورېدې:

- درويشت کاله دلته يم، تر اوسه مې د چا امانت نه دى خيانت کړى.
- نه هغسې مې نه ويل.
- بيا نو انديښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هېڅ نه کوو.

نور مې هېڅ ونه ويل، يوازې ځير وم ورته. مامور چاړه پرې ورکېښوده، د ژېړ ډبل کاغذ يوه خوا يې توله ور څېرې کړه، يوازې يو کتاب يې ترې راوويست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه يې د ليک يو پاکټ راوويست، هغه يې پر مېز کېښود، وروسته يې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه ګوته برابره کړه، له يوه سره يې تېولې بلې خوا ته وشړلې، د کتاب پوښتنې ته يې وکتل، پر خپل همکار يې غږ وکړ:

- يوازې کتاب وليکه، داستان.

وريسې يې يوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل يې د يو سل اته ديرشو افغانيو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، يو سل څلويښت مې ورکړې، ايله چې امانت يې راته وسپاره.

ډېر هيجاني وم، تلوسې مې نور يو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، هملته دهلېز کې شنه اوږده پلاستيکې څوکۍ ايښې وه، پر يو کونج يې کښيناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وويست، پنډ کتاب و، په غټو تورو وربانديې ليکلې ول: (همخونه). نور مې ونه کوت، ښنګ ته مې کېښود، د ليک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه يې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنګ يې هم و، بېخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د يو شعر درې بيتونه ول، ډېر ښکلي، ورپسې يې خپل سلامونه او پيرزوينې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړې ول.

وروستۍ دوه کرښې يې داسې وې: (ډېر دې نږدې احساسوم، ان بېخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړی يې. درويښه! همدا لکه چې مينه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نګين کاشانې.

ليک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر يووړم، ځانته مې غوصه راتله، چې سړيه ته لا څومره ساده يې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادګي هېره کړه، خوښې راباندې زوروره شوه، له خوشحالۍ نه مې زړه دننه سينه کې په الوتو شو، چتې به خندا راغله، بيا به مې شاوخوا ته وکتل، خو ښه وه، هلته نږدې څوک نه ښکارېدل.

*****

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه ليد، پر لاره وځنډېدم، نږدې ماسپښين مهال و، شعبې ته راغلم، کمپيوټر ته کښيناستم، درې پيغامونه راته راغلي ول، درېواړه پيغامونه د هغې ول:

- سلام درویشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وې، خدای مکړه څه درباندې شوي نه وي. موبایل دې هم کار نکوي، ولې؟

په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:

- درویښه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه ګرانې.
- د څه مننه؟

خندا راغله، د هغې بل پیغام راغی:

- درویښه، د څه مننه؟

ځواب مې ورکړ:

- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدایه، کتاب دررورسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، ښکګه دی خط مې؟

ورته ومې لیکل:

- ښکلی لیک او ښکلی خط.

د هغې د لیک وروستۍ جمله مې ورته ولیکله:

- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نګین کاشانې.

لږ وخندېدله، وروسته یې پیغام راغی:

- اوه درویښه، ته هم.

خبره یې وغځوله:

- پوهېږې، اوس دې نشم هیرولی، واقعاً درباندې مینه یم.

نننۍ نیمه ورځ په خوږو خبرو بیخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې یوازې زه پاتې یم.

*****

د سهار اته نیمي بجې وې، د پاسپورټ ریاست ته ننوتم، نهه بجې یې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د یو لاسلیک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډېر وږی شوی وم، سهار مې چای هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برگر خرڅېد، خلک ډېر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره تکر کې ښایسته شوې رېړې (کراچۍ) ته ودرېدم، د دیرشو افغانیو برگر مې وغوښت. برگروال ښکته کتل، غږ یې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډېر ځنډ ونه ووت، وروسته یې زما هم راته جوړ کړ، همملته مې په ولاړې وخوړ، موړ شوم، وریسې مې یو گیلاس اوبه هم پر سر واړولې.

ساعت ته مې وکتل، لا یوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقیقې مې نور هم د انتظار ځور ته ځان ټینگ کړ.

یوه بجه شوه، دننه یې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تیار دي، له خوښۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډېر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه یې هم نه ټالول، ژر ژر یې توزیع کول.

لږ ځنډ وروسته یې زما نوم واخیست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ یې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردی یې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورتۍ په کیڼ جیب کې واچاو، راووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپتیا خپره وه، ټولو خپلو کمپیوټرونو ته کتل، یوازې سلام مې ور واچاوه، نور لاړم خپل مېز ته ورتاو شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې یوه ایرانۍ راباندې مېینه ده او تر ما بل نیکبخته نشته.

فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې پیغامونه راغلي ول:

- درویشه! بیا څه شوي؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بیا یې لیکلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بیا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له مخکې وایه.

رښتیا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې ترې پټوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ویل، نو بیا ولې اوس؟ راځه ورته ووایم.

ورته ومې لیکل:

- ګرانې، ایران ته درځم، د سفر ترتیبات نیسم.

ځواب ته یې تر مازیګره په تمه کښیناستم، خو هغه راښکاره نشوه، نور نو ناستې ته هم پلمه نه جوړېدله، رخصتي شوه، لاړم کور ته.

*****

یوه اونۍ ووته، له یوې خوا په منډو رامنډو او له بلې خوا نګین ته په پلمو ستړی شوی وم، نن هم یوه نیمه بجه به وه چې کمپیوټر ته کښیناستم.

فېسبوک مې خلاص کړ، لیکخوني ته مې لا پام نه و، چې د هغې پیغام راښکاره شو:

- درویشه! مړه مې کړه، خو دروغ مه راته وایه.

پوه شوم، چې هغه نوره ستړې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، ګڼې نن به سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې لیکل:

- ولې ګرانې، زه دروغ درته وایم؟

- څه ووایم، زه خو بیخي نه پوهیږمه.

- گرانې، یوازې دوه ورځې نورې هم لګیږي، ما وبخښه.

ځنډ یې ونکړ، په لیکلو بوخته شوه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ویزې رابرسېره شوه، اخر دا څنګه دولت دی؟

- که زما په اختیار کې وای، اوس به وختې ایران کې وم.

- همدغه خو زه هم وایم، سمدستې ستا راتګ ته ضرورت څه و، شاید ډیر لګښت هم دربانديې راشي.

- دا خبره بیا له کومه شوه؟

بې ځنډه یې ولیکل:

- ماته همدا کافي ده چې فېسبوک کې راسره واوسې.

- نګین، زما ګناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.

- څه ډول ستونزې؟

- همدا چې پیسې دې ورکړې، کار دې کیږي، که نه نو ځنډوي یې.

ویې پوښتل:

- رشوت غواړي؟

- هو، خلک ایران ته زیات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.

- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟

هیڅ پکې ټکنی نه شوم، ورته ومې لیکل:

- ولې ستاسو سفارت کې فرښتې دي.

هغې وخندل، ما ورزیاته کړه:

- نګین، ته مه خفه کیږه، موږ ورسره عادت یوو، اوس کار په خلاصیدو دی.

ویې پوښتل:

- درویشه، ته هم رشوت ورکوې؟
- هو نو، چې مجبور شم، بیا خو چاره نشته، باید ورېې کړم.
- یعني په ګناه کې ته هم شریک یې؟

ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې یې ځنډ نه وېست، سمدستي یې پیغام راغی:

- خانده مه، د افسوس ځای دی.

بیا یې راته ولیکل:

- درویشه، ما وبخښه! رښتیا ته به حتماً نن ستړی شوی یې، ماموران به ځورولی یې، ما هم خدایزده څه درته وویل.
- هیله کوم، ښه دې وویل.
- ښه نو اوس به کور ته ځې، د رخصتۍ وخت دې را لنډ شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- ګرانه د ځان مواظب اوسه، په ګڼه ګوڼه مه ورځه!
- سمه ده ګرانې.

*****

ایله چې نن مې زړه ولګېد، تېرې دوه ورځې راباندې بېخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې یې سفارت ته غوښتی وم، زه نیم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لین کې ودرېدم، خلک ډېر ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نزدې یوولس بجې وې، چې نوبت راغی. وروړاندې شوم، زما د نوم په اخیستو یې پاسپورټ راته ونیو، ژر مې وکوت، ویزه یې پکې لګولې وه، بېرته مې قات کړ، جېب کې مې کېښود.

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځايولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښۍ ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لارې نه شار نو (شهر نو) ته لاړم، اباسين هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملګري سره تللی وم، نن بيا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره.

په همغه ځای کې و، انصاري څلور لارې ته لنډ د قبلې خوا ته. د اريانا افغان الوتکې ټکټ يې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ يې الوت و، يوه نيمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې يو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري.

د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په څراغونو يې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښوراوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په ياد شوې، لاسي ګنډل شوې جامې، ما ويل خامخا يې خوښيږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندې د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تيمورشاهي ته وخوځېدم، لړزانک پله باندې ډېر وخت نه وم تېر شوی، ما ويل تر پښو لاندې به مې همغسې لکه پخوا لړزه وکړي، خو نه، اوس يې پر فلزي پايو کلک کړی و.

له سړک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بيروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې يوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې يوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښايسته ګنډل شوې وه، ښکلی ګنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښيښې، ډېر ښايسته کميس و.

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ یې راته بیه کړ، دوکاندار سپینږیری و، وچ ډنګر سړی، خو ډېر سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ایله مې دوه ویشت سوه ترې واخیست او همغسې کور ته راغلم.

*****

بیخي بل ډول احساس مې کاوه، لمړی ځل و، چې الوتکې ته مې پر لومړۍ زینه باندې پښه کېښوده، فکر مې کاوه چې ټول به ما پسې راګوري، د زینو سر ته وختم، ژر مې شا ته وکتل، هېڅ خبره نه وه، هر سړی پخپله سودا کې ورک و، زه چا څه کولم، هسې خپل وهم پر سر اخیستی وم.

د الوت وخت ته لس دقیقې پاتې وې، نګین ته مې زنګ وواهه، موبایل مې غوږ ته نیولی و، چې له هغه اړخه نازک غږ شو:

- هلو.
- هلو نګین، زه یم، درویش.
- هو پوهه شوم، چې خیریت وي، ویلې خو دې نه ول، چې زنګ وهې.

له خوشحالۍ نه بیخي وارخطا وم، ورته کړل مې:

- یو زیری مې درباندې کاوه.
- د څه زیری؟
- همدا اوس الوتکه کې ناست یم، شیبه وروسته درروانېږم.

غږ یې اوږد شو:

- وای خدایه! درویشه رښتیا وایې؟ زه یې نشم منلی.
- هو ګرانې، بس څو دقیقې وروسته در په هوا کېږم.
- څو ساعتو کې را رسېږې؟

لمړی ځل مې و، نه پوهېدم څو ساعته نیسي، په ښنګ کې مې څوک ناست هم نه و، هسې اټکلي مې له خولې ورته ووتل:

- شاید درې ساعته ونیسي.
- درویشه ته رښتیانی راځې؟
- هو نو ګراني.
- وای خدایه!

غلې شوه، ژر یې بیا غږ وکړ:

- ای، اول دې لړ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حیران یې کړم:

- ښنګه مې ځوروې؟
- څه یې کوې، چې کله راغلې بیا یې وینې.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ویې ویل:

- ښه ده ګرانه، زه اوس تیاری نیسم، بدرګې ته دې په هوایي میدان کې په تمه یم.
- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پیدا کوم.
- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- نګین!
- اورم.
- ډېره مینه درسره لرم.

ورو یې وویل:

- زه هم ګرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتیا اوږدېدو ته پرې نښوده:

- درویشه!
- بلې، اورم.
- بلاخره زه او ته یو بل وینو.
- هو ګرانې، ان شأ الله.

راته کړل یې:

- ډیره قوي اراده لرې، راباندې ګران یې، بیخي ډیر.
- ته هم.
- ښه نو، تلیفون دې بند کړه، ایله تیاری ونیسم.
- سمه ده، د خدای پامان.
- د خدای پامان، پخیر راشې.

*****

الوتکه په هوا شوه، ځای ځای مې غرونه لیدل، هغه هم په شیبه کې له سترګو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټکان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خیرالله کړل. څنګ کې مې سپین ږیری ناست و، غږ یې وکړ:

- مه وارخطا کیږه، طیاره په وریځو کې همداسې کوي.

ما هیڅ ونه ویل، لږ وروسته بیا د سپینږیري نرم غږ په غوږ راننوت:

- دا دې اول وار دی؟
- هو.
- چیرته ځې؟
- ایران ته.

ورو یې وخندل:

- پوهیږم چې ایران ته ځې، کوم ښار ته یې؟

سړي ته البته ساده ښکاره شوم، خبره مې په ټوکه واړوله:

- ښه ښه، ما خی ویل څو هېوادونو ته به ځې.

دواړو وخندل، له خندا وروسته لږ چوپتیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږیري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان یې د خیره؟
- تهران ته.
- څه کار کوې؟
- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سړي د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ یې ونکړ. دواره بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترګو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترګې یې پورته ړنې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځې؟

په نهیلۍ یې خوله چوله کړه:

- تهران ته، درې کاله کېږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.
- ولې؟
- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې. پوهېږې! د کال درې ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته ځنډ وروسته یې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به یې درته پټوم، د پوډرو تجارت یې کاوه.
- څو کاله قید یې ختلی؟

غمجنه نرۍ موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- قاچاقبران په ايران کې غرغره کوي، قيد ميد نشته هلته.

- نو دی ځنګه...

په خبره کې راولوېد:

- درې لکه ډالر مې ولګېدل، ايله يې په عمري قيد بندي کړ، ګني وختي به يې اعدام کړی و.

د سپين ږيري سترګو کې اوښکې تم نشوې، پر مخ يې ښکته راوبهېدې، ژړغونی غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنيا لرم، زوی مې هم ډېرې ګټلې، څه به يې کړم، اوس همدا ټوله دنيا ايرانيو ته ورکوم، خو زوی مې نه خوشې کوي.

غټه ساه يې واخيسته، وروسته يې پاتې خبرې ته شونډې ورټولې کړې:

- وروركه، همدا يو زوی مې دی، هغه هم.

سپينږيري خپله ژړا ټينګه نشوه کړی، خپل سپين دسمال يې سترګو ته ونيو.

زما چورت هم خراب شو، د ښيښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه نشوی جوړولی، يو وخت مې کتل چې هغه ويده دی.

*****

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بيخي بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غوندې و.

د دهليز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښايسته دهليز و، وراندې لاړم، لوی صالون ته ورننوتم، يوې غاړې ته د مامورينو ځای و، خلک هملته ورتلل.

د سپین مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپینه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل یې نه، خو سلوک یې بد نه و، مسافر نه ځني خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ایښې تلیفون ته مې اشاره وکړه، ومې ویل:

- وبخښئ، اجازه ده یو زنګ ووهم؟

ژر یې پر تلیفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟
- نه نه، داخلي.

تلیفون یې راوړاندې کړ، وروسته یې یوه ګوته جیګه ونیوله:

- فقط یوه دقیقه!

سر مې ورته وښوراوه:

- سمه ده.

درې ځلې مې د نګین شمېره ډایله کړله، خو اړیکه ټینګه نشوه، تلیفون مې بېرته خپل ځای ته ورټیله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپین سري مامور پاسپورټ راته ونیو، په یوه مننه ویلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

اندیښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، یوازې زه پکې لکه بې موره وری، په تش میدان مې سترګې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې یوې خوا بلې خوا ته، ځان جیګ جیګ کړ، ما ویل که مې چیرته ووینې، خو نه ما څوک د هغې په څهره ولیدله او نه پر ما باندې چا غږ وکړ.

د هغې خبره را په یاد شوه، ما ویل حتماً یې لیدل یم، خو هسې مې ځوروي. کیدی شي اوس راپیدا شي. خو نشوه پیدا.

اندېښنه مې هم په ذهن کې غځېدله، چې ولې رانغله، موبايل يې ولې كار نكوي او... بيخي ډېر په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ويل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به ورپیدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سرک غاړې ته ځان وویست، مخامخ یو ټکسي ولاړ و، ډنګر ځوان یې شتېرنګ ته ناست و، پاسنۍ شونډه يې په برېتو پټه وه، د هوايي ډګر لارې ته يې سترګې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وويل:

- ایران شهر ته ځم.

شونډې يې چوله شوې:

- ټول ایران شهر ته، که کوم خاص ځای لرې؟

نوره پته رانه هېره شوه، پر جیب مې ګوتې ننویستې، وړوکی کاغذ مې راوويست، پته مې پکې تياره ليکلې وه، ټکسيوان ته مې ونيو.

د کاغذ په لیدو یې دروازه خلاصه کړه، راکښته شو، زما بیک يې د موټر ډاله کې کېښود، په راګرځېدو کې يې لنډه ساه واخیسته، ویې ویل:

- اوه، خومره دروند و، ښاغلیه! لکه چې اکسیجن پکې و.

خندا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ يې وکړ:

- وخېژه، ځو د خيره.

پر لاره يې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، ورپې توري سترګې يې پکې راښکاره شوې، کله کله به يې راباندې خښې کړې.

عجيب او غريب حرکات يې درلودل، سندره يې زمزمه کوله، پر خپلو ويښتانو يې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقيقې وروسته به يې د ښي لاس ګوتې پکې ورتېرولې.

ما د ښار سیل کاوه، بد ښار نه و، لوړې ودانۍ یې هم کمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافیک، خوند یې راکړ، همملته هم د کابل ګډوډي را په یاد شوه، افسوس راغی.

د ټکسیوان غږ شو، مخامخ د سیټ هنداري ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم ورباندې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه وموسېد، وروسته یې ورو وویل:

- که عیب نه وي، یوه پوښتنه وکړم.
- مهرباني.
- د کوم وطن یې؟
- د افغانستان.

د سړي له سترګو سره وروځې پورته کاږه شول، غږ یې ونکړ، بېرته یې خپله زمزمه پیل کړه، خو ډېره یې ونه غځوله، غلی شو، وروسته یې یوه- یوه کلمه راواخیسته:

- ښاغلیه، یوه ورځ رانه وتښتېدل، کرایه یې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې افغانان ول.

دا خبره یې راباندې ښه ونه لګېده، ژر مې جیب ته لاس کړ، دوه پنځه سویزه مې ورته ونیول. پیسو ته یې وکتل، نوټونه نوي ول، په ګوتو کې یې وسولول، وروسته یې پوښتنې ته په هنداره کې سترګې راواړولې:

- دا څه دي؟
- کرایه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ویې خندل:

- هسې یوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟
- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

ټکسیوان بیا پیسو ته وکتل، ویې نه پېژندلې، لکه نوې یې چې لیدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندې یو لک تومان کیږي.

خوشحاله شو، پیسې یې پر جېب ومنډلې، وروسته یې وپوښتل:

- ښاغلیه! سوداګر یې؟
- نه.

لږ څنډ غلی و، بیا یې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوې؟
- نه.
- کور دې دلته دی؟
- نه.

سرې حیران شو، هېڅ یې ونه ویل، ډېر څنډ پس یې بیا غږ را پورته شو:

- ښاغلیه، بیا نو خامخا چکر ته راغلی یې، زه درسره مرسته کولی شم، ښایسته- ښایسته ځایونو ته به دې بوځم.

ومې خندل:

- نه وروره، د یو دوست لیدو ته راغلی یم.
- یوازې لیدو ته؟
- هو.
- نر دی که ښځه؟

ډېر عجیب سړی و، عجیبې پوښتنې یې کولې.

بیا یې وویل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه شې.

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.
ځواب مې ورکړ:

- هيله کوم، زما يوه ايرانۍ دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.

په وينبتانو کې يې ګوتې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- بيا دې نو راتګ بې ځايه نه دی.

له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپتيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:

- ښاغليه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلې، خو هغه تر هوايي ډګره هم درته رانغله.
- نه پوهېږم، موبايل يې زنګ تېر نکړ، ګني خامخا راتله، راته ويلي يې ول.
- څه ووايم نو.

ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سرى راته وايسېد، کرار- کرار مې خوله ورته سورۍ شوه، د نګين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترګې يې ارګې پاتې شوې، حيرانۍ يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هېڅ ونه ويل.
ښايسته څنډ ووت، ورروسته موټر ودرېد، ښي لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- ښاغليه بد سرى نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.
- مننه.

کيڼ لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه ويني، هغه يې دروازه ده.

احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په رېږدېدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه ښکته شوم.

ټکسیوان تر شا غږ را وکړ:

- بیک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام یې ځنګله کېښوده، ویې ویل:

- ښاغلیه، ګمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوې؟ ته پوهېږې، هغه یوه پردې ښځه ده!

ور وګرځېدم:

- ته وو‌ایه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته یې مخ راواړاوه:

- هلته ګوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتیا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپیدا شول، ښځې پکې له توري کارغې تاوېدلې.

د موټر د دراوزې کړپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه یې خلاصه نیولې وه، ورو یې وویل:

- په موټر کې کښېنه! د پنځو دقیقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول باید زه ورشم.

په تلو کې یې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتیا د هغې میرمنې نوم څه و؟

حیران یې کړم، ما ویل دا اوس څه کوي، بیا یې وپوښتل:

- ښاغلیه نوم یې څه و؟

- نګین کاشاني.

- اهه، په یاد مې شو، منته.

دوه ګامه یې واخیستل، بیا راتاو شو:

- ښغمه اوسه، یو ایرانی نارینه دوست هم ومنه.

مازي مې شوندې په موسکا سره ښېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترګې ښخې کړې وې، نور مې بیا ونه لید.

ما شا ته سر کېښود، چورت کې لاړم، ذهن مې بیا د اندېښنې سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه ګڼلې وه، دا موبایل یې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ویلي هم ول او ...

خدایزده څومره وخت به وتلی و، چې د دراوزې کړپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسیوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ یې راواړاوه:

- ښاغلیه، ډېر متاسف یم.

په وارخطایۍ مې وپوښتل:

- خیریت خو دی؟

- نه وروره، هغه ښځینه ستا بدرګې ته درغلې وه، خو.

په خبره کې ور ولوېدم:

- خو؟

غټه ساه یې واخیسته، زما پر زنګانه یې لاس راکېښود:

- ښاغلیه، یوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ویل.

- نو څه شوه هغه؟

- د هوایي میدان پر سړک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسیوان او دا دواړه مړه دي.

غړي مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بېخي مې غوږونه ډب شول.

شاوخوا مې سترګې واړولې، په شيبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ايران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې ګاڼه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفګانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هيلې مې په همغې شېبه کې راټولې کړلې او د يوه لنډ اسويلي په تاو مې له منځه يووړې.

پر خپل زنګانه مې بيا د موټروان لاس ولېد، غږ يې شو:

- ښاغليه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځوړند پاتې و، تر خولې مې بيا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل يې په آمرانه ډول وويل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، يو ځل خو يې ووينه، خير دی که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولوېد:

- هاغه زلمی وينې! هغه شين کميسی.

ور ومې کتل، هغه زياته کړه:

- هاغه چې پر دروازه يې تکيه کړې، هغه يې زوی دی.

- څه، زوی يې دی؟

- هو، ولې ته نه يې خبر؟

- خبر يم.

- نو بيا!

هيڅ مې ونه ويل، ټکسيوان خپل تندی په سوک وواهه:

- اوه خدايه! ورشه نو، آخر دومره اوږد مزل دې کړی.

په زړه کې مې يو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بیا یې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترګې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنګ و، حیرانی په مخه کړم، خو سرې صبر ونه کړ، تندې ته یې بیا ټک ورکړ، ویې ویل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بیا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وایې، چې ته افغانی یې، نه به د هوایې ډګر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پیښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي وښیه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوید:

- خو، مه پکې وایه، ما هغوی ته ویلي چې ته د هغې همکار یې، بس.

زیاته یې کړه:

- زوی یې عصبي ناروغ دی، خاوند یې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او یوه لور لري، هغه ماشومه ده.

ترې ومې پوښتل:

- ته څه پوه شوې؟

سرې وخندل، وروسته یې جېب ته لاس کړ، کارت یې راوویست:

- دا وګوره، زه جینایي مامور یم، هم ټکسي او هم دا.

له حیرانۍ نه مې سترګې رډې پاتې شوې، هغه ونه خندېد، ویې ویل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلی وم، هغه زیاته کړه:

- وبخښه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووایم، خو وشوه نو.

بیا هم چوپ پاتې وم، هغه وویل:

- ته مه وارخطا کېږه، ستا په زیان نه یم.

بیک مې واز کړ، په سره پلاستیک کې پېچلې سوغات مې را وویست، هغه تر مخه زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمي مخې ته ودرېدلو، هغه سر له ګرېوانه راپورته کړ، سترګې یې لکه سکروټې سرې اوښتې وې، زموږ په لیدو دننه روان شو، بېرته یې شاته راوکتل، غږ یې وکړ:

- راځئ!

په زینو کې نږدې پوړ ته وختو، هلک مخامخ سپینه دروازه پورې وهله، لمړی خپله ننوت، ورپسې موټروان او بیا زه.

اوږده لویه کوټه وه، سور تابوت په منځ کې ایښی و، څو تنه ښځې ترې تاو وې، ژړل یې، هلک وړاندې تېر شو، ټکسیوان د تابوت کیڼ لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښکې مې ونشوای درولی، پر مخ مې ښکته راوبهېدلې، د تابوت پر ژۍ مې لاس ورکېښود، ورته څیر شوم، هغه رښتینې وه، ټولې خبرې یې راته رښتیا کړې وې، خو زما د باور ختېه خامه وه، ما نه ګڼله چې مېړوښه به وي، دروغ راته ښکارېدله.

د نګین څهره همغه وه، همغه چې ما په فېسبوک کې لیدله، یوازې د سرو شونډو رنګ یې بدل و، تکې سپینې اوښتې وې. رښتیا هم خلک ورباندې غولېدل، زه ملامت نه وم، داسې نه وه لکه څلوېښت کلنه.

هیڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، یو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راګرځېد، په همدې کې وم، چې ځنګه به ورسره مخامخ کېږم، هغه به ځنګه ساعت وي.

نور نو د ناستو ښځو په سترګو کې پوښتنې اوښتې، زه ورباندې له ورایه پوهېدم، ښځو پوښتنه نه شوای رانه کولی او هلک خو خپل سادتوب بوخت ساتلی و.

هلته د هغوی تر منځ زه ډېر پردی وم، چې په دې باندې یوازې تکسیوان پوهېد.

جامې په سره پلاستیک کې سوغات شوې وې، د نګین پر سینه مې ورکېښودې، نورو ټولو ته یو سور پلاستیکي پاکټ ښکاره شو، رنې یې را وکتلې، خو چوپتیا هیڅا ماته نکړه.

تکسیوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه تر مخه زه ورپسې شوم، وره ته نژدې را په ځنګ شو:

- پام دې وي، شاته به نه ګورې!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ور ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟ د ماښام اذانونه مې واورېدل، شېبې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبي ځای کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، یوه شېبه هم هلته ځورونکې ده.

په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې تکسیوان دا مزل را لنډ کړ، غږ یې شو:

- ښاغلیه، هله نو!

ګامونه مې ګړندي کړل، هغه له دننه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم.

ډېر په تېزۍ یې حرکت وکړ، یوه توته وړاندې لاړ، موټر یې بل سړک ته وویست، وروسته یې یوې غاړې ته بریک کړ، مخ یې راواړاوه:

- ښاغلیه، ډېر متأسف یم.

ما یوازې سر ورته وښوراوه، هغه لږ غلی پاتې شو، وروسته یې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

ما تش ورته وکتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټکسیوان یم، نه زیاتی کوم او نه کمی.

ما بیا هم د ویلو هېڅ نه درلودل، زیاته یې کړه:

- ښاغلیه، تاته وایم، له دې وروسته نوره کرایه دربانديې راځي، تېره کرایه خو تر همدغه ځایه وه.

شونډې مې سره ښېلې کړې، ومې پوښتل:

- څو کیږي؟

- څه څو کیږي؟

ژر مې جیب ته لاس کړ:

- کرایه دې؟

- تر کومه ځایه؟

- تر هوایي ډګره.

سړی حیران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟

- هو نو، دلته زما نور خوک دي؟

هغه په پټه خوله سر پر یوه خوا کوږ کړ. شونډې یې وښورېدې:

- رښتیا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوټلونه شته چې شپه پکې تېره کړم؟

- هو، هلته نژدې شته.

وروسته مې له جیبه پیسې راوویستې، ومې ویل:

- ښه، وایه څو درکړم؟

په ارامه یې شونډې وښورېدې:

- همغسې یو پنځه سویز بل راکړه.

زه هم ونه څنډېدم، ژر مې یو پنځه سویز له پیسو وربېل کړ، سړی ډېر خوشحاله شو، دوه ځله یې مننه رانه وکړه، وروسته یې پیسې پر جېب ومنډلې او موټر یې پونده کړ.

پای